

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Octombrie 2009

**22 octombrie 1844,
o greșeală?**

SUMAR

Editorial

22 octombrie 1844, o greșeală?

Virgiliu Peicu

Spiritual

4 Prin mijlocul cerului

Adrian Neagu

7 Măsuța cu nisip (II)

Florin Lăiu

Istorie biblică

10 Povestea neștiută de la Qumran

Laurențiu Ionescu

AMiCUS

13 „Cu puterea pe care o ai”

Daniel Chirileanu

Spiritul profetic

14 Reexaminare la Încredere

Romică Sîrbu

Plan strategic 2009-2013

15 Roagă-te și lucrează!

Teodor Huțanu

Arhitectură

21 Arhitectura sacră adventistă

Gheorghe Petrescu

Reportaj

22 Congresul Internațional al Evangheliștilor cu Literatură

Elena Florea

Aniversări

24 Rezerviștii

Gabriel Vasilescu

Sănătate

26 „Podiș” – un loc unde oamenii învață și se vindecă

Redacția

Știri

28

Pagina copiilor

30 Aparențele sunt înșelătoare

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 Drumul spre biruință trece prin dezamăgiri

Teofil Petre

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, OCTOMBRIE 2009

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Redactor: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,

Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2

București, tel. 323 00 20; 323 48 95;

Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

22 octombrie 1844, o greșeală?

Cu câteva săptămâni în urmă, am primit de la un pretins domn o întrebare muștrătoare, prin care mi se cerea să dau socoteală pentru faptul că am vorbit în mod favorabil despre evenimentele religioase din America anul 1844. Dumnealui îmi cerea să recunosc că data de 22 octombrie 1844, dată cu rezonanță pentru noi, a fost o eroare și că noi, adventiștii, clădim pe ea în mod fraudulos. În ciuda abordării lui, pe undeva pe la marginea creștinismului, subiectul m-a prins și mă bucur că mi-a frământat sufletul și mintea un timp.

Gânditorii zilelor noastre sunt preocupați, printre altele, cu trei mari domenii ale existenței. Este vorba de natura timpului, sau a istoriei, de natura realității și de natura omului. Sigur că, în jurul acestor subiecte, s-au spus păreri și păreri. Am înțeles însă că Acela care a dat o direcție în aceste probleme a fost Domnul Isus. El ne-a oferit învățătură cu privire la natura istoriei și ne-a arătat cum să privim și să înțelegem un eveniment istoric din viața bisericii Sale.

Printre noi, oamenii, abundă contraste puternice privind natura istoriei (timpului). Existențialiștii cred că forța motrice în viață este trăirea clipei prezente cu pasiune. Apucă viața de piept, luptă și afirmă-te!

Utopicul, sau futuristul, trăiește numai pentru viitor, ignorând trecutul și prezentul. Filozofia marxistă privește în viitor spre o utopie – o vreme în care nu vor mai fi lei-angajați și miei-angajați, ci toți vor fi la fel, fără săraci și bogați.

Tradiționalistul trăiește pentru trecut. Pentru el, tradiția este totul, acolo este ancora lui, acolo se sfârșește totul. Deci unii trăiesc în trecut, alții nu acceptă decât prezentul, iar ceilalți visează utopii din viitor.

Cum ne învăță Isus să abordăm istoria și evenimentele ei?

Cu câteva ore înainte să moară, Isus a văzut pe chipul ucenicilor coliziunea dintre aceste trei lumi (a trecutului, a prezentului și a viitorului). Ei trăiseră sprijinindu-se pe tradițiile lor; își puseseră speranța pentru viitor în Mesia, iar acum, în fața simbolurilor sfinte, în fața jertfei și a morții, începeau să se spulbere toate visurile lor utopice.

Isus „a frânt pâinea, le-a dat să o mănânce și le-a zis: 'Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta [acum], vestiți moartea Domnului [în trecut], până va veni El [în viitor]'” (vezi 1 Cor. 11,26). Astfel, Isus ne-a arătat cum să abordăm un eveniment. Isus ne învăță că trebuie să ne împotrivim tentației de a politiza religia sau de a instaura o utopie viitoare. El nu consideră că trecutul este irelevant. Iar prezența Lui ne scapă de pericolul de a ne lăsa copleșiți de prezent.

Chiar și atunci când privim Biblia, ne angajăm critic față de întreaga istorie ce traversează Scriptura – atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament – ca și față de Apocalipsa. Acesta este motivul pentru care autorii profetici au fost atât de preocupați de înțelegerea vremurilor ca totalitate a timpului.

Cu opt sute de ani înainte de evenimentul propriu-zis, profetul Isaia a scris despre nașterea lui Hristos: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui...” (Isaia 9,6). Observăm aici o terminologie care ne introduce în toată istoria lui Isus. S-a născut un Copil (acum), nu Fiul. Fiul este dat. Fiul există din veșnicie, (El vine din veșnicia trecută), pe când Copilul S-a născut. Iar viitorul Îl găsește cu domnia pe umeri Lui.

În contextul înțelegerii totale a evenimentelor, Isus ne spune ceva surprinzător, care funcționează ca o apologetică tacită. Întrebat când Se va întoarce, Isus a răspuns: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24,36). Este uimitoare modestia Lui Isus! El recunoaște că nu știe. În supunerea Lui deliberată până la moarte, înălțarea de sine va fi fost probabil o ispită firească. Dar El nu i-a cedat niciodată. Sunt copleșit de frumusețea modestiei Divinității!

Potrivit învățăturii lui Isus, istoria nu este o simplă succesiune de evenimente. Nu doar prezentul, nu doar trecutul, nu doar viitorul, ci întregul timp este important pentru Dumnezeu. Tocmai de aceea, creștinul autentic nu poate trăi doar trecutul, doar prezentul sau viitorul. El trebuie să le aibă pe toate trei, ca să înțeleagă istoria și evenimentele. Pentru mine, istoria este scena pe care Dumnezeu Își împlinește planul Său, iar individul este micro-cosmosul în care Dumnezeu lucrează.

În același context privim și evenimentele de la 22 octombrie 1844. Întrebarea unora: „A fost sau nu o greșeală?” nu-și găsește răspunsul, deoarece natura istoriei se ascunde în zonele neexplorate de noi ale Planului de Mântuire. Isus a spus că doar Tatăl are înțelegerea deplină a timpului și evenimentelor. Doar El știe să pună în relație corectă trecutul, prezentul și viitorul. Căci o înțelegere corectă a evenimentelor istorice trebuie bazată pe timpul întreg (trecutul, prezentul și viitorul).

Ca să nu ne simțim neputincioși și frustrați, Isus ne sfătuia: „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine...” El este tot adevărul. Iar credința și încrederea ne fac proprietari pe tot timpul, împreună cu tainele lui. Doar așa vom înțelege natura evenimentelor istorice și a timpului.

Virgiliu Peicu
este redactorul-șef
al revistei
Curierul Adventist.

Prin mijlocul Cerului

*Mărturii din afara Americii despre
momentul 1844*

Așteptarea revenirii Domnului Isus la 1844 nu a fost nici pe departe fantasma religioasă a câtorva oameni din apropierea lui William Miller. Pentru cercetătorul atent al Scripturii, modul lui Dumnezeu de a lucra cu oamenii Săi credincioși este exprimat prin cuvintele lui Amos: „Domnul nu face nimic fără să Își descopere taina Sa slujitorilor Săi...” Principiul acesta rămâne ca mărturie de-a lungul istoriei mântuirii despre dorința lui Dumnezeu de a descoperi adevărurile Sale speciale nu doar unui singur om, ci tuturor celor care sunt dispuși să creadă, fie că sunt „păstori”, fie că sunt „magi din Răsărit”.

Împlinirea celor 2300 de zile profetice din Daniel 8,14 nu a fost așteptă doar de William Miller și apropiații săi, ci dimpotrivă, lumea întreagă a fost avertizată, într-un fel sau altul, despre importanța acestui timp profetic împlinit.

Adrian Neagu
este pastor în distric-
tul Plosca din Confe-
rința Oltenia.

Înainte ca mișcarea millerită americană să înceapă în mod susținut predicarea acestei descoperiri profetice uimitoare, Dumnezeu a ridicat pe continentul european martori credincioși care au descoperit din studiul personal al Scripturii că venirea Domnului Isus este aproape și că profetia din Daniel 8 este gată să se îplinească.

Evenimentele din timpul Revoluției Franceze, luarea papei prizonier de către armatele lui Napoleon și acceptarea viziunii catolice asupra interpretării profetice de către unii lideri protestanți au făcut ca mulți creștini sinceri să se îndrepte spre Biblie și să caute în Daniel și Apocalipsa cheia înțelegerii vremurilor pe care le trăiau.

Chiar și în sânul Bisericii Catolice au fost unii care au înțeles și au predicat despre venirea premilenială a Domnului Hristos, dogmă ce intra în conflict cu interpretarea tradițională a bisericii lor.

Totuși, în ciuda interesului destul de mare pentru cercetarea profetică, pe continentul european nu vom asista la o mișcare unitară și nici la o rupere de bisericile tradiționale, așa cum va fi în Lumea Nouă.

Cu toate că existau multe diferențe de opinie între propovăduitorii mesajului profetic din Daniel și Apocalipsa, în monumentală sa lucrare *Credința profetică a părinților noștri*, LeRoy Froom găsește câteva idei pe care le împărtășeau aproape toți interpreții. Astfel, toți identificau cele patru mari puteri ca fiind Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma, urmate de Noua Romă și Papalitatea identificată prin cornul cel mic. Principiul de interpretare profetică, o zi – un an, era o altă axiomă hermeneutică universal acceptată pentru toate timpurile și perioadele profetice; mai era recunoscut, de asemenea, rolul profetic al Franței și identificarea Turciei cu puterea descrisă în trâmbița a șasea. Pe lângă aceasta, un rol special îl va avea solia celor 2300 de zile profetice, sau ani, care începeau în timpul Regatului Persan și se terminau undeva în jurul anilor 1843-1844.

Începuse chiar să se facă trimitere tot mai des la ideea judecății din Apocalipsa 14, iar mesajul: „... a sosit ceasul judecății” împreună cu strigătul din Matei

25: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare” erau un laitmotiv pentru din ce în ce mai mulți predicatori.

Spre deosebire de mișcarea adventistă americană, în Europa, unul dintre punctele comune de înțelegere a Scripturii era și întoarcerea iudeilor, și convertirea lor înainte de a doua venire.

Europenii aveau două interpretări distincte legate de ceea ce se va întâmpla la sfârșitul celor 2300 de ani. Pentru unii, sfârșitul acestei perioade, în 1843, 1844 sau 1847, reprezenta sfârșitul timpului profetic, după care urmau să aibă loc evenimentele cele mai îngrozitoare; pentru alții – și aceștia se pare că erau cei mai mulți –, sfârșitul perioadei profetice nu era decât o piatră kilometrică pentru evenimentele ce aveau să conducă la sfârșitul istoriei acestui pământ, la numai câteva zeci de ani de atunci.

Bucuria descoperirii acestor adevăruri avea să fie purtată mai departe de misionari ca Joseph Wolff, în Asia, Daniel Wilson, în India, ori Samuel Gobat, în Abisinia, care au propovăduit vestea că Domnul Isus este gata să vină.

Dimensiunile acestei treziri religioase sunt destul de greu de contabilizat. Efectele ei nu trebuie însă minimalizate.

Iată pe scurt, pentru exemplificare, trei biografii celebre ale „adven-

tismului” european, specifice pentru înțelegerea fenomenului și pentru atmosfera momentului.

MANUEL DE LACUNZA

(1731-1801) s-a născut în Santiago, Chile, și a primit încă de mic o educație consistentă în litere, gramatică latină și retorică, fiind admis pentru inițiere în Ordinul Iezuit la doar șaisprezece ani. După ce au trecut cei trei ani de probă specifici unei astfel de inițieri, a primit însemnele sacre, devenind astfel membru al vestitului ordin catolic. Este nevoit să plece din America de Sud și, pentru o scurtă perioadă de timp, se va stabili în Spania, pentru ca apoi să plece definitiv în Italia, unde va locui tot restul vieții.

Pasionat de literatura patristică, își va întrerupe în 1779 pelerinajul prin marile biblioteci ale Europei pentru a se dedica doar studiului Scripturii. Metoda sa pentru înțelegerea pasajelor grele ale Bibliei era rugăciunea, se ruga de multe ori ore întregi pentru a putea desluși amănuntele textului sacru.

Lucrarea care îi va schimba viața este *Venirea lui Mesia în glorie și măiestate*, fiind rezultatul a peste douăzeci de ani

MANUEL DE LACUNZA

Metoda sa pentru înțelegerea pasajelor grele ale Bibliei era rugăciunea, se ruga de multe ori ore întregi pentru a putea desluși amănuntele textului sacru.

HENRY DRUMMOND alege să renunțe la „frivolitățile lumii...” și, mișcat de mesajul lui Isus pentru tânărul bogat, își dedică viața misiunii creștine.

JOSEPH WOLFF este totuși recunoscut ca cel mai fervent predicator al celei de a doua veniri printre cei din vremea lui.

Totuși, în ciuda interesului destul de mare pentru cercetarea profetică, pe continentul european nu vom asista la o mișcare unitară și nici la o rupere de bisericile tradiționale, așa cum va fi în Lumea Nouă.

de studiu. Fiind convins că autoritățile ecleziastice o vor trece pe lista cărților interzise, a semnat-o cu un pseudonim și a pus-o în circulație în manuscris, cu puțin timp înainte de moartea sa.

Chiar și așa, cartea, scrisă în limba spaniolă, s-a bucurat de un impact uimitor, fiind copiată și predicată în toate țările unde se vorbea spaniola. Ea va fi tradusă în latină și italiană, iar, în 1826, cunoscutul predicator Edward Irwing o va traduce în limba engleză.

Printre punctele de interes ale lucrării amintim venirea premilenială a Domnului Isus, ridicarea Bibliei deasupra tradiției și identificarea antihristului ca fiind nu un dușman individual și viitor al bisericii, ci un „corp moral” al apostaziei.

Așa cum era de așteptat, autoritățile catolice au trecut de îndată cartea în Indexul lor, dar influența ei a continuat să fie simțită încă multă vreme.

HENRY DRUMMOND

(1786-1860) a fost un cunoscut bancher englez și un apreciat membru al Parlamentului britanic.

După un debut fulminant, în parte datorat eforturilor sale, în parte averii și poziției sociale a tatălui său, în 1817, Henry Drummond alege să renunțe la „frivolitățile lumii care i-au golit sufletul” și, mișcat de mesajul lui Isus pentru tânărul bogat, își dedică viața misiunii creștine.

Averea sa impresionantă și poziția socială deținută l-au făcut un promotor eficient al mesajului adventist și al celor ce îl propovăduiau în Europa.

Fiind în Geneva, îl va căuta pe Joseph Wolff, fiul unui rabin evreu, student la Colegiul catolic de misiune și propagandă, și îl va convinge să îl urmeze. De atunci, Drummond va susține călătoriile misionare ale lui Wolff, ajutând astfel la propovăduirea Evangheliei în Asia.

În 1926 va organiza Conferința Profetică de la Albury Park, unde îi va invita pe toți cei ce erau interesați de cercetarea profetică. Au fost prezenți douăzeci de pastori și laici, iar după șase zile de studiu intensiv despre a doua venire, au ajuns la câteva concluzii comune: cele 1260 de zile și cele 1290 de zile s-au împlinit, cele 1335 de zile au început. În această perioadă, trebuie să vină Domnul Isus Hristos, care îi va învia pe cei morți și va aduce judecata. De aceea, creștinii trebuie să vegheze și să aștepte fără teamă. Subiectul stabilirii anului în care se va încheia profeția din Daniel 8,14 a fost lăsat pentru următoarele ocazii, cei prezenți acceptând fie anul 1843, fie 1847.

În 1847, Drummond va redeveni membru al Parlamentului, susținând însă cu aceeași convingere propovăduirea mesajului revenirii Domnului Isus.

JOSEPH WOLFF a fost cel mai cunoscut misionar itinerant al vremii sale. Cu toate că nu a scris nicio carte despre profeție, este totuși recunoscut ca cel mai fervent predicator al celei de a doua veniri printre cei din vremea lui. Biografia lui spun că putea conversa în paisprezece limbi, predicând printre iudei, perși, hinduși, sirieni și mulți alții. A vorbit cu același curaj în fața regilor și reginelor, a președintelui SUA sau a oamenilor simpli cu care se întâlnea.

S-a născut într-o familie de rabini evrei, dar, la șaptesprezece ani, este botezat în Biserica Catolică. Cu toate acestea, firea sa deschisă și conștiința sa curată vor intra în conflict cu intoleranța

bisericii care îl adoptase. În 1819, Henry Drummond îi trimite o mică scrisoare cu un mesaj foarte exact: „Ieși din Babilon!” Astfel, Wolff părăsește Biserica Catolică și i se alătură lui Drummond în predicarea mesajului profetic. În 1821 va începe primul său turneu misionar, ca reprezentant al Societății Misionare din Londra, pentru promovarea misiunii printre evrei. Va călători în Palestina, Persia, Egipt, Mesopotamia, Crimeea și Imperiul Otoman.

Va călători apoi iar și iar în Europa și Asia, împărțind Bibliei și tratate printre rabinii evrei și printre cei interesați de mesajul său. Moare în anul 1860, cu gândul la o altă călătorie misionară pe care plănuia să o înceapă.

În loc de concluzie, amintim doar că, în secolul XIX, în Germania, **J. H. Lindermann** înțelege, citind Biblia, că Domnul Isus va reveni în curând. În 1867 descoperă că Sabatul este ziua de odihnă și predică acest adevăr celor care erau adunați în jurul său. În 1875, James Erzberger împreună cu John Andrews vizitează localitatea și găsesc acolo o grupă de cincizeci de credincioși. Chiar dacă Lindermann nu va deveni adventist de ziua a șaptea, biserica formată de el va constitui nucleul unei comunități adventiste, iar, mai târziu, chiar membrii familiei sale se vor alătura Bisericii Adventiste.

Măsuța cu nisip (II)

Cum arată Templul ceresc al lui Dumnezeu? Moise nu-l descrie. Modelul pe care el îl primise pe munte era doar planul sanctuarului de construit (Exod 25,40), și nu o schiță a Sanctuarului ceresc, așa cum și David a primit un plan pentru ce avea să construiască fiul său (1 Cron. 28,11-12).

Imaginea Sanctuarului ceresc în viziunile biblice

Despre Templul ceresc se vorbește în multe locuri în Vechiul Testament, dar nu este niciodată descris. Când se face referire la Templul ceresc, el este privit ca fiind locuința (reședința sau palatul) Regelui regiilor, nu ca o structură separată, temporară, confecționată pentru ceremoniile noului legământ.

De asemenea, în Evrei – singura carte nou-testamentară care interpretează explicit ceva din tipologia sanctuarului mozaic – Sanctuarul ceresc nu este descris. Doar se face referire frecventă la el, fiind numit „adevăratul cort”, „acel cort mai mare și mai desăvârșit”. Este adesea numit cu pluralul neutru *iâ âyia, ta hcighia*, care denumea fie sanctuarul mozaic ca întreg (Evrei 8,2), fie unul dintre cele două spații sacre, în funcție de context.

În viziunile lui Daniel, Sanctuarul ceresc nu este descris deloc. Apocalipsa însă prezintă viziuni mai detaliate despre Sanctuarul de sus. De exemplu, într-o metaforă din Apocalipsa 3,12, Templul lui

Dumnezeu, asociat cu Noul Ierusalim, îi are drept coloane interioare pe creștinii biruitori. În capitolul 7,15, Templul ceresc, loc al tronului lui Dumnezeu, este comparat cu un cort în care Dumnezeu va locui cu marea mulțime a supraviețuitorilor „timpului strămtorării”, iar din context reiese că acesta este un „loc veșnic”. În capitolul 11,1-2, Ioan vede Templul lui Dumnezeu, altarul, cu închinătorii credincioși și curtea exterioară, ca și cum acesta ar fi o copie a Templului lui Irod. Se detaliază curțile și ce este esențial în legătură cu ele, dar nimic nu se spune despre alcătuirea templului însuși. În 11,19 și 15,5, Templul ceresc, sau „Cortul mărturie”, se deschide, lăsând vederii chivotul legământului. În 14,15.17; 15,6; 16,1.17, Templul ceresc este centrul activității îngerilor și locul tronului lui Dumnezeu, asociat cu altarul (Apoc. 16,7). Iar judecata divină este executată prin forțe trimise din Templu.

Dar Apocalipsa prezintă scene care se raportează la Templu chiar și în viziuni unde acesta nu este menționat. Iisus apare în odăjdii și încins la piept, ca preoții aaronici (cap. 1). Se descriu personaje, obiecte și scene interioare din Sanctuarul ceresc, toate într-un limbaj înalt simbolic: șapte candelabre / sfeșnicul (simbol al Duhului Sfânt: 4,5); heruvimii străjeri (4,6: făpturile vii, ca în Ezechiel), tronul lui Dumnezeu (4,2-4), un Miel (5,6), tămâia, muzica liturgică (5,8; 8,3-4). Avem, de asemenea, altarul de jertfă, unde martirii au fost jertfiți ca și Domnul lor (6,9-11), iar în capitolul 8, altarul

Florin G. Lăiu
este lector universitar doctorand în cadrul Institutului Teologic Adventist, Cernica.

În Apocalipsa 21,22, când descrie interiorul cetății, Ioan arată că n-a văzut acolo niciun templu, pentru că Dumnezeu și Mielul sunt Sanctuarul Noului Ierusalim, ba chiar cetatea însăși este „Cortul lui Dumnezeu cu oamenii”.

tămâierii, tămâia și cărbunii, un înger-preot cu cădelnița în mână și șapte îngeri-preoți cu șofare (corn de berbec). În capitolele 14-15 reapar cei șapte îngeri-preoți, de data aceasta cu potire ale mâniei, după ce slujba Sanctuarului a încetat și lucrarea de mijlocire s-a încheiat (Apoc. 15,8).

Notabil este că în capitolul 4 nu apare nicio catapeteasmă cerească între sfeșnic (cele șapte candelă) și tron (chivot). În capitolul 8, de asemenea, nu apare perdea sau zid despărțitor între altarul tămâierii și tronul divin. În sanctuarul pământesc, prezența catapetesmei era instructivă, pentru a indica ideea de separare între om și Dumnezeu – accesul interzis (Ex. 19,12; Lev. 16,1-2) – precum și ideea de acces prin sângele ispășirii. Dar în noul legământ ni se dă acces spiritual deplin prin Iisus, care stă la dreapta Tatălui (Evrei 4,16; 10,19-22), după cum în Sanctuarul de sus nu există nicio separare între Dumnezeu și cetățenii cerului. În Apocalipsa, Iisus (Mielul) este strâns legat de tronul lui Dumnezeu, iar heruvimii și cei douăzeci și patru de prezbiteri sunt în jurul tronului. Nimic nu ascunde fața Tatălui de îngerii-slujitori (Matei 18,10).

Cetatea-sanctuar

În Apocalipsa 21,22, când descrie interiorul cetății, Ioan arată că n-a văzut acolo niciun templu, pentru că Dumnezeu și Mielul sunt Sanctuarul Noului Ierusalim, ba chiar cetatea însăși este „Cortul lui Dumnezeu cu oamenii” (21,3). Cetatea este descrisă având forma Sfintei Sfințelor – un cub perfect (Apoc. 21,16c; 1 Regi 6,20), cu douăsprezece temelii de piatră scumpă, identice cu pietrele scumpe din pieptarul marelui preot (Apoc. 21,19-20; Exod 28,17-20). Cortul lui Dumnezeu este locuința Lui împreună cu ființele sfinte (Apoc. 13,6).

Această identificare completă a cetății cu sanctuarul și a Sanctuarului cu cetatea ne învață, între altele, un adevăr major

– că, în Împărăția lui Dumnezeu de sus și din viitor, nu există distincție între „cetate” (spațiul civil, politic) și „templu” (spațiul religios, bisericesc), între secular și sacru. Nimic nu este profan acolo. Oamenii salvați sunt, în același timp, „preoți și regi” (Apoc. 20,6), în timp ce Iisus al lor este Marele Preot și Regele regilor (Ps. 110,4).

Ideea identificării Sanctuarului ceresc (ca reședință a lui Dumnezeu) cu cetatea mi-a venit cu aproape treizeci de ani în urmă, când memoram Apocalipsa. Dar, deși soluția era atractivă și convingătoare, am respins-o, pentru că, la data aceea, nu aveam destulă experiență în citirea și interpretarea Bibliei și a scrierilor lui Ellen White. În plus, conștiința era hipersensibilă față de percepția colectivă, față de formularea istorică a doctrinei moștenite. În mod special, afirmațiile Spiritului Profetic constituiau pentru mine ultimul cuvânt, autoritatea finală în materie de înțelegere a Bibliei. De aceea, pentru că apologetica noastră este *legată* de unele exprimări ale lui Ellen White, este necesar să înțelegem cât mai bine ce anume a văzut Ellen White în viziunile ei.

Sanctuarele cerești din viziunile lui Ellen White

După cum Apocalipsa are viziuni diferite ale templului (templelor) din cer, aceeași situație, pe care noi nu am analizat-o suficient, o întâlnim în scrierile lui Ellen White. Să încercăm acum un astfel de exercițiu.

Templul postmilenial din afara cetății

În *Experiențe și viziuni* (*Early Writings*, 1882:14-20), Ellen White își povestește prima viziune extatică din adolescență (dec. 1844). Viziunea descoperă imagini simbolice, cum ar fi calea adventiștilor către cetatea cerească, o cale ridicată deasupra lumii, tot mai înaltă și mai îngustă, cu multe peripeții văzute, de asemenea, în imagini figurate.

Ellen White a văzut cetatea sfântă coborând pe pământ după mileniu, iar *afară din cetate*, la o distanță impresionantă, a văzut *Templul* de pe muntele Sion, înconjurat de alți șapte munți (p. 19), unde nu intră decât cei 144.000. Templul este descris ca fiind susținut de 7 stâlpi (piloni sau coloane interioare), asemenea Casei Înțelepciunii (Prov. 9,1), stâlpi de „aur transparent” încrustat cu perle; iar în Templu a văzut table de piatră cu numele celor 144.000 gravate în aur, ca o împlinire a promisiunii din Apocalipsa 3,12.

Descrierea Templului combină imagini din Apocalipsa 7 și 15. Templul în care slujește „marea gloată” a celor 144.000 corespunde imaginii din Apocalipsa 7,15, dar faptul că este așezat afară din cetate și că muntele Sion apare afară din cetate, nu corespunde realității istorice, unde Ierusalimul și muntele Sion erau identice. Muntele Sion și privilegiile unice ale celor 144.000 apar în Apocalipsa 15,1-5, ceea ce justifică și promisiunea că mântuiții vor fi „preoți și regi”. În același timp, scenariul acesta evită conflictul dintre afirmația din Apocalipsa 21,22 („în cetate n-am văzut niciun Templu”) și cea din Apocalipsa 7,15 („vor sluji zi și noapte în Templul Lui”), prezentând Templul ca fiind în afara cetății, pe muntele Sion.

Viziunea menționată este complexă, întrucât Cel care i-a dat lui Ellen Harmon (White) viziunea a folosit, în același scop didactic, imagini din cartea lui Zaharia (14,4), modifi-

cate, precum și din Pseudo-Enoh și Pseudo-Ezra. Viziunea combină și imagini din Isaia 65,21-23, descriind în afara cetății locuințe strălucite ale sfinților, case de argint, susținute pe patru piloni încrustați cu perle, având în interior rafturi de aur pentru coroane, casele fiind înconjurate de grădini cultivate de stăpânii lor.

Atât imaginea Templului, cât și întreaga viziune nu au ca scop să ne informeze despre realitatea fizică cerească sau viitoare. Viziunea nu s-a dat pentru a face cunoscută geografia planetei înnoite sau topografia cetății și a templului, ca să știm cum vor fi îmbrăcați și decorați sfinții, în ce spații vor locui sau ce fructe vor mânca exact. Locul Templului și descrierea lui nu au nicio altă relevanță, decât pentru a impresiona imaginația cu subiectul răsplătirilor lui Dumnezeu și a atrage atenția la studiul acelor pasaje biblice la care fac trimitere scenele.

Primul detaliu din viziune, care m-a ajutat să înțeleg că lui Ellen Harmon nu i s-a arătat realitatea așa cum este ea, a fost observația despre copiii văzuți pe Noul Pământ, care aveau tiv roșu la poalele veșmintelor albe. În viziune, se explică această podoabă ca o distincție a martirilor. Aceștia, deci, sunt copiii-martiri, mântuiți prin înviere.

Viziunile lui Ellen Harmon-White arată, ca și Biblia, că învierea martirilor va avea loc la venirea lui Iisus, înainte de mileniu, iar viziunea copiilor cu tiv roșu se referă la timpul de după încheierea mileniului. Prin urmare, acei martiri au o vârstă reală de cel puțin o mie de ani; cum mai pot fi ei copii? Învierea implică stagnare din creștere? Ellen White arată că, dimpotrivă, în timpul mileniului, chiar și adulții vor crește până la statura originală a lui Adam. (*Tragedia veacurilor*, 644) Aceste detalii mi-au deschis ochii ca să văd că, în această viziune cel puțin, Ellen Harmon nu a vizionat imaginea exactă a Noului Pământ, ci niște scene cu rol didactic, construite într-un mod impresionant, *în mod special pentru învățătura spirituală*. Copiii erau prezenți acolo pentru a ne învăța că vor fi și copii pe Noul Pământ și că unii au fost sau vor fi martiri. Probabil că și adulții ar trebui să învețe de aici ceva.

La fel este și cu Sanctuarul din această viziune. El are rol didactic și este important să înțelegem lecția pe care ne-o transmite, nu realitatea fizică exactă, chiar dacă avem tot dreptul să-l vizualizăm ca atare și să-l teologizăm, folosind limbajul dramatic al sanctuarului pământesc și limbajul imagistic, simbolic, al viziunilor. Este însă întotdeauna necesar să fim conștienți de distincția dintre vorbirea figurată și cea proprie. Când creștinii au început să înțeleagă în mod literal oferta euharistică a lui Iisus („Acesta *este* trupul Meu...; acesta *este* sângele Meu...”), ca și cum El ar fi făcut un miracol al transsubstanțierii, Evanghelia a încetat și a început epoca sfintelor blasfemii. Ar fi exagerat și nedrept să spunem că literalizarea Sanctuarului ceresc ar fi, de asemenea, o blasfemie sau o erezie, dar, în orice caz, este o eroare teologică, o eroare elementară de citire a Bibliei, care creează probleme hermenutice insurmontabile și inutile.

La data viziunii descrise mai sus, doctrina Sanctuarului nu era cunoscută de Ellen Harmon. Trei credincioși (H. Edson, O. R. L. Crosier și F. B. Hahn) începuseră să studieze Daniel 8,14 în lumina tipologiei din Leviticul 16 și aveau să-și publice studiul în *Day-Star Extra*, din 7 februarie 1846. Acest studiu s-a dovedit instructiv pentru pionierii noștri, inclusiv pentru Ellen Harmon-White, care l-a citit și l-a recomandat tuturor.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Republica Columbia este a patra țară ca mărime din America de Sud și una dintre cele mai populate de pe continent, având o populație de peste 46 de milioane de locuitori și un teritoriu de aproape două ori mai mare decât cel al Franței. Țara este recunoscută pentru rezervele însemnate de petrol, aur, argint, diamante, platină și cărbune, dar și pentru cusurul de a fi unul dintre cele mai periculoase locuri din lume, din cauza grupărilor paramilitare și a traficantilor de droguri.

Religia creștină a pătruns aici odată cu emigranții spanioli. În prezent, 95% din populație se consideră creștină, aproape 90% dintre locuitori fiind catolici, iar restul protestanți.

Deși primul adventist a ajuns aici încă din anul 1894, iar colportorii au început să cutreiere capitala începând cu anul 1916, prima întâlnire publică adventistă a avut loc abia în 1921. Tot în același an, un colet fără destinație, care conținea cărți adventiste, a ajuns în portul Cartagena. De aici a fost distribuit membrilor Bisericii Prezbiteriene din localitate. În 1922, Antonio Redondo, pastorul acelei biserici, împreună cu familia sa se vor boteza în Biserica Adventistă. Lucrarea va progresa susținut atât pe teritoriul continental, cât și în insulele din jur, unde, încă din 1901, S. Parker Smith, fiul lui Uriah Smith, deschisese o școală pentru copiii din San Andres.

Prima școală superioară adventistă va începe să funcționeze în anul 1936, în prezent fiind cunoscută ca Universitatea Adventistă din Columbia.

În prezent, Uniunea Colombiană are aproape 252.000 de membri, peste 17.000 dintre ei adăugându-se bisericii doar în ultimul an. Iată și alte amănunte statistice: sunt 43 de școli, cu un total de 4.500 de elevi, o universitate, două colegii, un mic spital, care tratează anul aproape 8.500 de pacienți, și 3 fabrici de alimente sănătoase.

În anul 2006, ADRA Internațional împreună cu agenția locală din Columbia au oferit, în cadrul unui proiect, hrană pentru 65.000 de oameni săraci, dovedind ca minunea înmulțirii pâinilor se împlinește de fiecare dată pentru cel ce crede.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Povestea de la

Laurențiu Ionescu este lector universitar doctor în cadrul Institutului Teologic Adventist, Cernica.

Drumul care coboară de la Ierusalim la Ierihon șerpuiește de-a lungul câtorva kilometri, înainte de a oferi privirii un peisaj încântător. Priveliștea este o adevărată cufundare în vatra celei mai adânci depresiuni a Pământului, un deșert de un alb impunător, îmbibat ici și colo cu alte culori, pe care îl ondulează în depărtare dunele Iordanului, deșert mărginit la dreapta de scânteietoarea oglindă a Mării Moarte. Munții Moabului străjuiesc în depărtare. La dreapta, o pată verde înveselește monotonia acestui țărâm incolor: oaza de la Aim Feshkha. Aici, la granița dintre pustietate și viață, se află un deal: Kirbet-Qumran. Faimos nu prin frumusețea lui, nici prin înălțime, ci prin comoara îngropată în grotle sale: suluri vechi de piele.

Descoperirea lor stă între legendă și istorie. În februarie 1947, un păstor beduin din tribul Taamireh, Mohammed ed-Dib, respectiv „Mohammed Lupul”, căuta împreună cu vărul său, Ahmed Mohamed, o capră pierdută. A zărit o crăpătură într-o stâncă. A luat o piatră de pe jos și a aruncat-o în ea. S-a auzit un zgomot ca de peșteră. A doua zi, cei doi s-au întors și au intrat în peșteră. Erau multe urcioare de pământ ars. Au sfărâmat câteva dintre ele. Într-unul, au găsit suluri de piele scrise cu litere vechi. Le-au trimis la un anticariat în Betleem. Cel care le-a adus a primit ceva bani pentru ele. Cei din tribul Taamireh, văzând eforturile care se făceau pentru a găsi și alte suluri, au înțeles că descoperirea de noi suluri le putea aduce noi câștiguri. În decembrie 1951, un nou lot de „Manuscrise de la Marea

neștiută Qumran

Moartă” – cum li se spunea pe atunci – a stârnit curiozitatea oamenilor de știință. Ele proveneau dintr-o altă parte a deșertului. Agitația a sporit când au apărut noi fragmente, în februarie 1952.

Așa începe istoria sulurilor de la Qumran, de fapt, odiseea manuscriselor, căci evenimentele care au urmat primei descoperiri sunt un amestec de întâmplări în care se împletesc anecdotul, religiosul și politicul.

După peregrinări la Betleem, Beirut și în Statele Unite, cele șapte manuscrise, provenind din grota numită de-acum încolo „1”, au fost reunite și achiziționate de Statul Israel (Isaia – 1QIsa –, Regula Comunității,

Peșer Habacuc – Comentariu pe marginea cărții lui Habacuc –, Apocrifa Genezei, Sulul Războiului, Imnurile de Mulțumire și un alt exemplar din cartea Isaia). Alte comori-manuscrise așteptau să fie aduse la lumină în Deșertul Iudeei.

Timp de aproape zece ani, între 1949 și 1958, s-a derulat o campanie de săpături și de căutare, sub conducerea părintelui Roland de Vaux, membru al Școlii Biblice și de Arheologie din Franța (École Biblique et Archéologique Française) și președinte al Comitetului științific al Muzeului Arheologic al Palestinei (Palestine Archaeological Museum – PAM). Săpăturile arheologice s-au

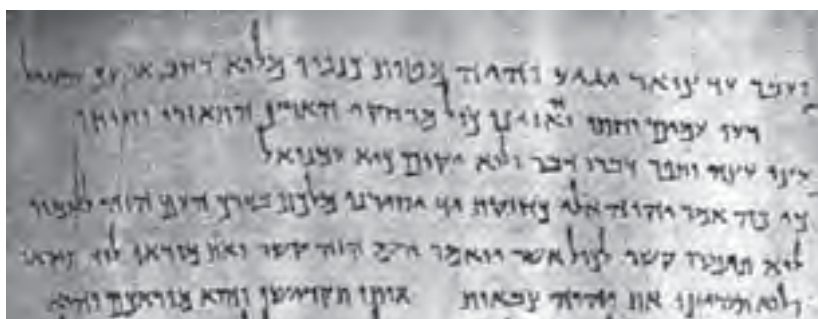
concentrat asupra falezei care mărginește Marea Moartă și asupra dealului Khirbet Qumran. Eforturile profesioniștilor nu au fost încununate de succes, tot beduinii Taamireh fiind cei care i-au condus pe aceștia la celelalte grote care adăposteau suluri. Astfel, cele zece grote descoperite ulterior și, în special, grota a patra, cea mai bogată în manuscrise, au fost identificate nu de arheologi, ci de aceiași beduini Taamireh, iar fragmentele au fost vândute Direcției Arheologice a Regatului Iordaniei și depuse la PAM din Ierusalim (Muzeul „Rockefeller”).

Mă opresc aici cu istoria, deși sunt ispitit să vă povestesc istoria luptelor date pentru manuscrise, istoria

licitațiilor, a furturilor, a luptei dintre specialiști pentru drepturile de publicare sau despre campania de presă dusă împotriva „sechestrării sulurilor”, care a avut ca urmare nepublicarea lor timp de decenii. Trebuie să mă opresc aici. Așa cum v-am promis în numărul trecut, vreau să vă povestesc istoria luminoasă a criticii Bibliei.

Așa cum știți deja, cei mai mulți critici ai Bibliei au pus accentul pe erorile care apar prin unele exemplare, datorită copierii manuale. În secolele XVIII și XIX, pare că specialiștii nu au nimic altceva de făcut decât să critice și să găsească erori. Impresia pe care ți-o lasă toate aceste studii este că Biblia e plină de erori – în fiecare carte, pe fiecare pagină, aproape că la fiecare cuvânt. S-au născut tot felul de teorii. Părea că fiecare generație de scribi, în loc să copieze manuscrisele vechi, mai adăuga, mai scotea ceva, mai reformula. Acest mod de a privi Biblia a contribuit în mare măsură la atitudinea critică și de negare a Scripturii. Conform specialiștilor, „Biblia de azi nu mai are prea multe lucruri în comun cu cea de altădată”.

În noaptea aceasta a necredinței, ca la Betleem, Dumnezeu face să răsară o lumină: Sulurile de la Qumran. Între ele, faimosul *1QIsa*, întreaga carte a lui Isaia. Acum se putea face proba teoriilor cu privire la transmiterea Bibliei prin copierea de mână, deoarece între manuscrisele de la Qumran și Codex Leningradensis (singura copie completă existentă a Vechiului Testament) era o perioadă de aproape o mie de ani. Rezultatul

comparației este uimitor, diferențele sunt foarte mici și țin mai mult de ortografie, nu de conținut. Rezultatul este ca o palmă peste obrazul criticilor. Era normal să fie așa. Pentru că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.

Astăzi, sulul cărții lui Isaia se află la mare cinste, într-un muzeu special amenajat în Israel. Acolo, în vitrina din mijloc, care are formă de sul, stă desfășurată toată cartea lui Isaia. Poate fi văzută și citită. Este Cuvântul lui Dumnezeu, care străbate veacurile. Revelația care a ajuns până la noi. Cartea lui Isaia, care vorbește despre Mesia. Una dintre cele mai frumoase cărți ale Bibliei, numită pe bună dreptate *Evangelia Vechiului Testament*. De la nașterea din fecioară până la Golgota, până la înviere, până la revenire, până la Noul Pământ. Taina ținută ascunsă de veacuri: Emanuel – Dumnezeu este cu noi. Vă dați seama ce minune!

În mod normal, descoperirea de la Qumran ar fi trebuit să producă o revoluție. Nu s-a produs însă. Criticii au continuat să scrie, e adevărat, despre altceva, dar tot împotriva Bibliei. Mesia din cartea lui Isaia este tot necunoscut.

În mijlocul unui muzeu, Sulul stă în continuare deschis. Admirat, privit, dar necitit. Ce paradox! Parcă se repetă cuvintele de demult: „Au ochi, dar nu văd!” Privim, dar nu citim.

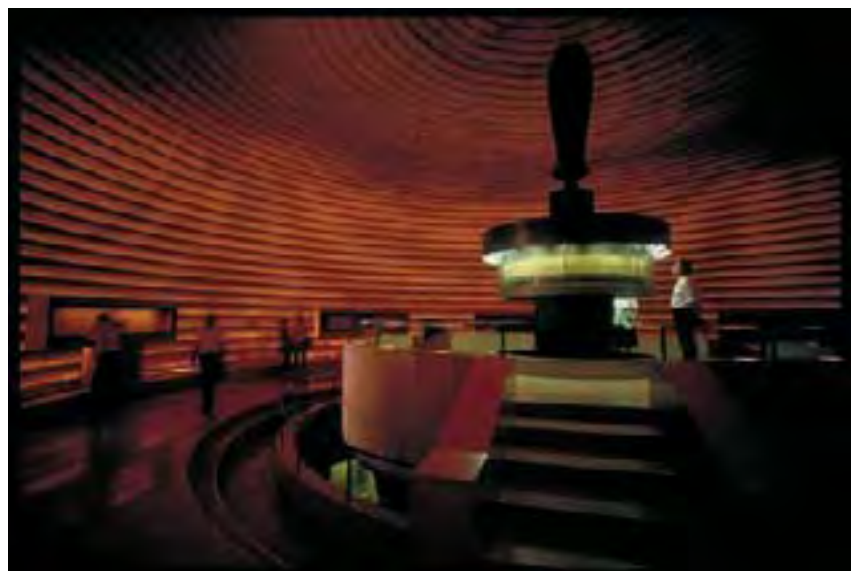
De fapt, nu ochii ne lipsesc. Avem ochi, nu suntem orbi. Atunci, ce ne lipsește? Timpul? Da, nu prea mai avem timp de citit Biblia, nu-i așa? Nu ne lipsește nici timpul, îl avem, mereu același, „o seară și o dimineață”. Ce ne lipsește atunci? Credința. Credința că această carte, Biblia, face minuni. Și ne lipsește credința pentru că nu citim, deoarece „credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu”. Înțelegeți cercul vicios? Nu citim pentru că nu avem credință, și nu avem credință pentru că nu citim. E o parte din marea luptă dintre bine și rău. Pe de o parte, cineva care nu vrea să citim, cineva care vrea să țină Biblia departe de noi, iar de cealaltă parte, Cineva care ne vorbește și ni Se descoperă prin ea. Marea luptă pentru suflete!

Trebuie să închei. Dealul de la Qumran este gol. A păstrat peste veacuri, în vase de lut, comoara cea mai de preț a omenirii – Sulul Cuvântului. *Comoară în vase de lut*. Ce metaforă! Ce istorie!

Ca într-un basm, deși nu e basm, Sulul cărții nu poate să stea liniștit în muzeu. Caută vase de lut, ca să se așeze din nou în ele. Inimi-vase. Mister de neînțeles! Lut și Cuvânt: „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Aici se încheie istoria neștiută de la Qumran.

Nu, nu se încheie aici. Mai trebuie să vă spun ceva. „Ferice de cine citește.” Dar despre asta o să vă povestesc data viitoare. Povestea neștiută a Betleemului.

„Cu puterea pe care o ai”

(Judecători, capitolul 6)

Puterea care decurge din funcții, calificări, poziții este una temporară, vremelnică. Acest fel de putere dispare sau, cel puțin, se diminuează odată cu schimbarea statutului.

Există putere depozitată în noi

Puterea care se obține din poziții și conjuncturi temporare scade cu timpul.

Puterea care se află în interiorul nostru poate fi dezvoltată, hrănită, desăvârșită.

Îngerul Domnului nu promite putere, ci doar formulează misiunea în raport cu puterea deja existentă. Ce fel de putere avea Ghedeon? Era un tânăr timorat de forța și răutatea vrăjmașului. Dar, acestui tânăr, ascuns de frica asupritorilor, Dumnezeu îi dăduse deja puterea și îi pregătise calea.

Tu ce putere ai? Ești conștient de ea?

Ai puterea științei? Poate că da. Ai puterea influenței, puterea frumuseții, puterea exemplului, puterea voinței? În mod sigur. Un student AMiCUS are nu doar cunoștințe, ci și forța statutului său.

De obicei, ceilalți îl văd în studentul din fața lor chiar pe profesionistul de mâine, pentru că studentul se pregătește să devină un profesionist. Din acest punct de vedere, oricine îmbracă haina de student dispune de un cec în alb. Dacă ești medicinist, deja ți se cere un diagnostic, dacă ești informatician, așteptările sunt ca și de la un programator.

E bine? E rău?

Poate fi un avantaj și este, dar, în mod sigur, puterea de care dispui ca student este și o mare responsabilitate.

AMiCUS în sine este o responsabilitate. Beneficiezi de familia AMiCUS, dar, aparținându-i, oferi la rândul tău.

La început de revenire

Domnul este aproape, este la tine „în arie”. Te privește și vede în nevăzutul tău mult mai mult decât îndrăznești tu să vezi în sinea ta. Dumnezeu este ca o oglindă magică: îți arată și ceea ce este dincolo. Dumnezeu a decis: *ai putere, o imensă forță*. Dacă El spune așa, e foarte sigur că acesta este adevărul.

Porunca

„... Cu puterea pe care o ai!” Înseamnă, în primul rând, prezentul și înseamnă suficiența. Nu mai e nevoie să aștepti, nici să cauți scuze, nici să eziți; ai deja tot ce îți trebuie, este la tine. Dumnezeu vede la tine tot, pentru că El a pus tot.

Întrebarea este: Ai curajul să nu te mai ascunzi? Vrei să zidești ceva important pentru ceilalți și pentru tine? Ai alege să cobori în țărână banalitatea de idoli la care se pleacă mințile comode?

Nu-i deloc ușor, dimpotrivă. Este riscant, este nepopular, este solicitant.

Eu cred că poți. Dumnezeu îți spune: „...du-te cu puterea pe care o ai!” Așadar, mult succes!

Daniel Chirileanu este directorul Departamentului Tineret, Uniunea Română.

Viața este un lung șir de examene. Ne amintim cu plăcere de unele dintre ele, mai ales de acelea care ne-au făcut absolvenți, câștigători, celebri, care ne-au dat încredere în noi și ne-au ajutat să folosim la maximum potențialul încredințat de Dumnezeu. Însă amintirea examenelor la care am căzut nu ne entuziasmează. Ele ne-au adus în viață gustul eșecului, al descurajării și, uneori, al decăderii.

De altfel, istoria lumii noastre are inscripționată la începutul ei drama unui examen pierdut, care stă la baza tuturor celorlalte examene pierdute de ieri, de azi și de mâine. A fost pierdut *examenul la Încredere*. Adam și Eva au ales să se încreadă în judecata lor, în instinctele lor și în previziunile unui vrăjmaș care s-a prezentat drept prieten (Gen. 3,1-6). Lipsa încrederii i-a condus la decădere și moarte, la experimentarea unor realități necunoscute până atunci. Abia când au trăit aceste realități, și-au înțeles lipsa lor de înțelepciune.

Și pentru noi, cei de astăzi, fiecare alegere este, din perspectiva vieții creștine, un examen real la *Încredere*. Este o testare în fața întregului Univers, „fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Cor. 4,9). Încrederea în Dumnezeu este singura cale prin care poți fi declarat și făcut biruitor asupra „celui rău” (1 Ioan 2,14), asupra „lumii” (1 Ioan 5,5), biruitor asupra „fiarei, a icoanei ei și a numărului numelui ei” (Apocalipsa 15,2). Numai cei care se încred cu totul în Mântuitorul vor auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Mat. 25,21)

O întrebare profundă ne face să ne cercetăm: „Cum stai cu examenele la *Încredere*?” Iar noi ne întrebăm „inocenți”: „Ce înseamnă să ai încredere în Dumnezeu?”

Scripturile sfinte consemnează pentru noi, cei care

trăim la sfârșitul veacului, răspunsul care ne aduce biruința: „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți, încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbuti” (2 Cron. 20,20). Acestea au fost cuvintele rostite de Iosafat, împăratul lui Iuda, atunci când fiii lui Moab și fiii lui Amon, alături de niște maoniți, au pornit război împotriva poporului Domnului. Deși s-a înspăimântat în fața acestei confruntări, el a ales să se sprijine pe Dumnezeu. S-a bizuit pe ceea ce Dumnezeu i-a transmis prin profetul Său. Biruința a venit prin încredere.

„Atunci, Duhul Domnului a venit în mijlocul adunării peste Iahaziel... 'Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu... Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea și Domnul va fi cu voi!’” (2 Cron. 20,15-17)

Duhul Domnului se manifestă și astăzi în mijlocul nostru prin mărturia Scripturilor și a Spiritului Profetic. Prin aceste mărturii inspirate, ne este testată încrederea în Dumnezeu. Încrederea pe care le-o acordăm decide salvarea sau pierderea noastră, pentru că prin ele ne vorbește Dumnezeu. Ne confruntăm, în fiecare alegere pe care o facem, cu testul la *Încredere*.

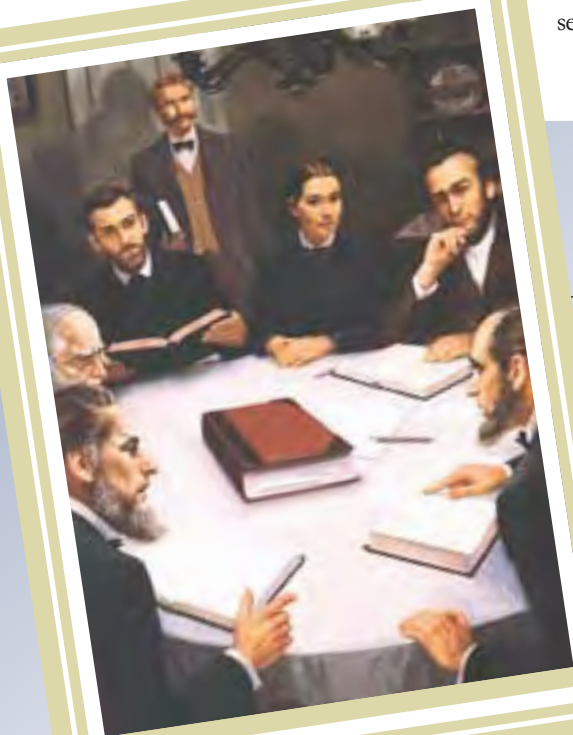
Avem de ales între glasul fals, dar mios, al vrăjmașului, deghizat în mii de forme, și glasul iubirii autentice, care uneori mustră, alteori mângâie, dar care, în mod sigur, ne conduce la mântuire, pentru că este glasul Păstorului adevărat care Și-a dat viața pentru noi.

Să ne încredem în Domnul, Dumnezeul nostru, și vom fi întăriți. Să ne încredem în prorocii Lui și vom izbuti. Este singura cale spre viață.

Succes la cea din urmă reexaminare la *Încredere*!

Romică Sirbu
este directorul Departamentului Educație, Familie și Spiritul Profetic, Uniunea Română.

REEXAMINARE la ÎNCREDERE

PLANUL STRATEGIC 2009 – 2013

Roagă-te *și* lucrează!

Reînviorează prin devoțiune și misiune

Reinviorearea este subiectul rugăciunii și așteptarea intensă a celor mai mulți dintre noi. Aceeași preocupare arzătoare reprezintă punctul numărul 1 al agendei de lucru a comitetelor Uniunii și Conferințelor. Pentru timpul slujirii care ne stă în față, chemarea Domnului secerișului este de a ne întoarce la linia corectă de start, pentru ca alergarea credinței să nu fie zadarnică pentru niciunul dintre membrii familiei noastre de credință. Să-I cerem Tatălui nostru ceresc să ne dea dispoziția totală de a ne întoarce în mod radical la abecedarul credinței și misiunii, în varianta garantată de Inspirația divină.

A. ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ este deviza sau motto-ul de care legăm toate capitolele planului de luptă pe frontul Evangheliei veșnice. Cele două imperative sunt un apel distinct la **reinvioreare prin devoțiune și misiune**. Iată patru coordonate clare, trasate de **ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ**:

1. **PRIORITATE** – Stă scris: „**La început**, Dumnezeu... (Gen. 1,1). „Căutați **mai întâi** Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Mat. 6,33)
2. **ECHILIBRU** – O viață sau o credință dezechilibrată are consecințe dramatice. Martin Luther vorbea astfel despre „călărețul beat”: „... nu trebuie să ne frământăm cu privire la partea în care va cădea – stânga sau dreapta; este sigur că el va cădea!”
Pana inspirată ne prezintă valoarea indiscutabilă a echilibrului, căutând să ne ferească de ispita șanțurilor „de dreapta sau de stânga”: „**Roagă-te și lucrează; lucrează și roagă-te** și Domnul va lucra cu tine.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 319); „Cel care nu va face altceva decât să se roage, va înceta curând să se mai roage.” (*Calea către Hristos*, p. 101); „Duhul Sfânt va veni asupra tuturor acelora care **cer** cu rugăciune pâinea vieții **pentru a le da** și semenilor lor.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 90)
ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ ne indică binecuvântatul punct al echilibrului stabil între diversele domenii ale vieții noastre de biserică: interior – exterior, închinare – evanghelizare, spiritualitate – activitate, pastorație – misiune, funcționare – extindere, uman – divin.
3. **CONSECVENȚĂ** – A trăi la înălțimea declarațiilor noastre de evlavie este o provocare pe care o întâlnim la tot pasul. „A zice și a face” rămâne pentru fiecare dintre noi un inevitabil test al adevărului: iubirea pentru suflete trebuie susținută de acțiune. „În trecut, au existat credincioși care își îndreptau toată atenția spre fiecare suflet, spunând: 'Doamne, ajută-mă să salvez acest suflet!' Acum, situațiile de acest fel sunt rare. Câți lucrează înțelegând pericolul în care se află cei păcătoși?” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 66) Domnul îi va ajuta pe toți aceia care **se vor ruga și vor lucra, vor lucra și se vor ruga.**” (*Review and Herald*, 29 ianuarie 1902)
4. **EFICIENȚĂ** – Cine dintre noi nu ar dori să descopere secretul deschiderii zăgazurilor cerului și al declanșării reinvioreării? Răspunsul Inspirației este extrem de clar și simplu: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zah. 4,6); „Când puterea divină este unită cu efortul omului, lucrarea se va răspândi ca focul în miriște.” (*Selected Messages*, vol. 1, p. 118)

B. VIZIUNEA ȘI MISIUNEA

Viziunea are menirea să proiecteze viitorul măreț al bisericii, care este mai mare decât suma posibilităților noastre individuale; ea ne descrie destinația la care vrem să ajungem. Finalul profetic este mai aproape ca oricând, iar făgăduințele glorioase ale „încheierii lucrării” ne dau îndrăzneala să vedem prin credință „o **Rămășiță întemeiată pe Cuvântul profetic, reinvioreată prin Duhul Sfânt, unită în trăirea și mărturisirea mântuirii prin Isus Hristos, spre slava Tatălui ceresc, slujindu-le cu iubire semenilor și pregătindu-i pentru apropiata revenire a Mântuitorului.**”

Misiunea ne dă răspunsul la întrebarea: „De ce există biserica?” Misiunea ne confruntă cu rostul sau scopul pentru care existăm ca biserică. Indicatorul Inspirației arată fără echivoc: „Biserica lui Hristos de pe pământ a fost organizată pentru scopuri misionare, iar Domnul dorește să vadă că întreaga biserică face planuri și găsește mijloace prin care oamenii de sus și de jos, bogați și săraci să poată auzi solia adevărului.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 29)

Ușor de reținut și așteptând să fie asumată personal de fiecare dintre noi, **„misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este aceea de a le proclama tuturor oamenilor Evanghelia veșnică, în contextul soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14, conducându-i să Îl accepte pe Isus ca Mântuitor personal și să devină ucenicii Lui și martori ai celei de-a doua veniri”.**

C. 7 DIRECȚII-CHEIE PENTRU ÎMPLINIREA MISIUNII ȘI ATINGEREA VIZIUNII

Cu titlul „Atlas pentru misiune”, Conferința Generală a lansat un apel general către biserică de a se întoarce la misiune. Având ca reper acest document, precum și planul strategic al Diviziunii Euro-Africa, am trasat următoarele șapte direcții de lucru în cadrul Uniunii noastre:

1. Creștere spirituală

- Implicarea *cât mai multor* membri ai bisericii într-un program devoțional personal regulat.
- Promovarea adecvată a programului de reînviore a închinării în toate bisericile locale și creșterea numărului de membri și invitați care participă la serviciile de închinare.
- Dezvoltare personală prin identificarea și folosirea darurilor spirituale.
- Continuarea și extinderea imperativului global „Urmează Biblia!”.

2. Mărturie personală

- Urmărirea idealului implicării *cât mai multor* membri în misiune.
- Promovarea țintei: „Într-un an, fiecare credincios câștigă *un suflet* pentru Hristos!”
- Menținerea vie a chemării mondiale „Spune lumii!”.

3. Activități sociale

- Identificarea posibilităților și atragerea unui *cât mai mare număr* de credincioși în susținerea de proiecte sociale, conform „metodei lui Hristos”.
- Programarea *cât mai multor* proiecte TinServ.

4. Înființarea de noi grupe și biserici locale

- Repartizarea întregului teritoriu al Uniunii noastre pe districte și biserici locale.
- Ținta înființării unui *număr bine definit* de noi grupe și biserici locale în perioada 2009-2013.
- Demararea unui *număr sporit* de noi proiecte de plantare de biserici.

5. Programe de evanghelizare

- Un *număr-țintă* de evanghelizări susținute de tineri în fiecare an.
- Fiecare biserică locală angajată în *cel puțin* un proiect din seria anuală de evanghelizări publice „Strigătul Speranței” (susținute anual între 22 octombrie și Sărbătoarea Secerșului, 12 iunie).
- Atragerea, în fiecare an, a *cât mai multor* tineri în proiecte „Un an pentru Hristos”.
- Stabilirea unei *ținte anuale* de botez.

6. Strigătul orașelor

- Demararea *unor* proiecte de misiune adaptate marilor orașe.
- Țintă bine definită* pentru înființarea / plantarea de noi biserici în orașe în perioada 2009-2013.

7. Proiecte misionare speciale

- Media: SperanțaTV, Radio Vocea Speranței, internet
- Educație
- Sănătate
- Asistență socială

D. ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ PENTRU REÎNVIORARE!

Abecedarul reînviării, în varianta Inspirației, este simplu și glorios. Să cerem de la Domnul dispoziția de a ne întoarce la adevărurile netrecătoare, capabile să ne aducă biruința prin care sufletele sunt salvate, iar Dumnezeu este slăvit.

1. Reînvierea închinării personale și a celei din ziua de Sabat

Reconstruirea altarelor și aprinderea devoțiunii personale și familiale, precum și reforma Sabatului stau în capul listei condițiilor pentru reînviere. „Răul produs de o **închinare formală** nu poate fi niciodată descris îndeajuns, însă niciun cuvânt nu poate reda pe deplin profunda binecuvântare adusă de o **închinare autentică**.” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 352)

În continuare, avem la dispoziție „rețeta-minune” pentru **reformarea serviciilor divine din Sabat**: „Cel mai mare ajutor care poate fi dat poporului nostru este acela de a-l învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El, și nu de pastori... Membrii bisericii să-și îndeplinească cu credincioșie **partea de lucru în timpul săptămânii**, iar **în Sabat** să povestească **experiența lor**. Adunarea va fi atunci ca o **hrană dată la vremea potrivită**, aducându-le tuturor celor prezenți **viață și o putere nouă**.” (*Mărturii*, vol. 7, p. 19)

2. Reîntoarcerea spre Biblie

Fără reconsiderarea atitudinii noastre față de Cuvântul lui Dumnezeu nu ne putem aștepta la ivirea zorilor. Cunoscuți ca „popor al Cărții”, adventiștii de astăzi citesc rar și superficial Biblia, iar recordul distribuirii de Biblii aparține altor confesiuni. Oricare ar fi valorile noastre tradiționale sau actuale, niciuna dintre ele nu poate lua locul Scripturii. Hrănirea sufletească personală, predicarea și evanghelizarea au nevoie de unicul izvor al apei vii a Cuvântului divin.

Demarat anul trecut, programul mondial „Urmează Biblia!” își așteaptă continuarea cu studiul Bibliei la rând, aprofundarea doctrinelor și atragerea altora către balsamul vindecător al Scripturii. Școala de Sabat se dorește o inimă a bisericii, o școală a Cuvântului, câștigătoare de suflete. „**Ora prietenilor de adevăr**” așteaptă să-și reia locul în dispozitivul de luptă misionară. Este de dorit ca fiecare biserică să includă urgent acest punct în programul ei. Fiecare pastor și prezbiter poate transforma aceste întâlniri – în Sabat sau, mai ales, în cursul săptămânii – în **ocazii misionare**, în care Biblia să fie predată într-un mod atractiv și competent, devenind o binecuvântare pentru toți participanții, botezați sau nebotezați.

3. Implicarea fiecărui adventist în proclamarea Evangheliei veșnice, pentru ca ea să ajungă la fiecare suflet

Sub titlul „Planuri pentru sporirea forțelor noastre de lucru”, în *Mărturii*, vol. 9, p. 116, 117, este argumentată necesitatea implicării fiecărui credincios în activitate: „Tăria unei armate este măsurată mai ales prin **eficiența oamenilor din rândurile ei**. Un general înțelept își instruește ofițerii să pregătească fiecare soldat pentru un serviciu activ. El caută să obțină **cea mai înaltă eficiență din partea tuturor**. Dacă ar trebui să depindă doar de ofițerii lui, nu s-ar putea aștepta să conducă vreodată o campanie de succes. El se bazează pe **serviciul loial și neobosit al fiecărui om din armata lui**. Responsabilitatea revine, în cea mai mare măsură, oamenilor din rânduri, soldaților.

La fel stau lucrurile și în armata Prințului Emanuel. Generalul nostru, care nu a pierdut niciodată o luptă, așteaptă **o slujire de bunăvoie și plină de credincioșie din partea fiecărei persoane** care este înrolată sub steagul Său. În lupta finală care se dă acum între forțele binelui și oștile răului, El așteaptă să ia parte toți membrii, laici și slujbași ai bisericii. Toți aceia care s-au înrolat ca soldați ai Săi trebuie să îndeplinească o slujire plină de credincioșie, ca niște oameni pregătiți de luptă în orice moment, cu un ascuțit simț al responsabilității individuale ce revine fiecăruia.

Aceia cărora li s-a încredințat supravegherea spirituală a bisericii trebuie să planuiască metode și să găsească mijloace prin care **să i se ofere fiecărui membru al bisericii posibilitatea de a lua parte la lucrarea lui Dumnezeu**. În trecut, lucrul acesta a fost prea adesea neglijat. Nu s-au întocmit și nu s-au pus în aplicare planuri clare prin care **talentele tuturor să poată fi angajate într-o slujire activă**. Nu sunt decât câțiva care realizează cât de mult s-a pierdut din această cauză.

Conducătorii cauzei lui Dumnezeu, ca niște generali înțelepți, trebuie să facă **planuri pentru mișcări de înaintare pe toată linia frontului**. În planificările lor, trebuie să acorde o atenție specială lucrării care poate fi făcută de membrii laici printre prieteni și vecini. Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu poate fi încheiată până când aceia care alcătuiesc biserica noastră nu se implică în lucru și nu-și unesc eforturile cu cele ale pastorilor și ale slujbașilor bisericii.”

Conștienți de faptul că „mulți ar dori să lucreze, dacă ar fi învățați cum să înceapă” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 59), responsabili diverselor ramuri de activitate nu ar trebui să facă singuri lucrarea necesară, ci să caute să îi motiveze și să-i implice și pe alții în lucrare.

Exemplul unui responsabil devotat, dar inefficient, prin faptul că a renunțat la instruirea echipei, executând personal lucrarea, este folosit de Ellen White pentru a ne atrage atenția asupra modului în care îndeplinim noi înșine lucrarea Domnului. Iată cuvintele celui care îl angajase:

„Eu te-am angajat ca să pui șase oameni la lucru. Am găsit șase oameni stând degeaba, în timp ce tu făceai lucrarea de unul singur. Oricare dintre cei șase ar fi putut face tot atât de bine lucrarea pe care ai făcut-o tu. Eu nu-mi permit să plătesc salarii la șapte oameni, pentru ca tu să-i înveți pe ceilalți șase cum să stea degeaba.” (*Ibidem*, p. 70)

„**Fiecare bărbat și fiecare femeie are o lucrare** de făcut pentru Maestru. Consacrarea personală față de Dumnezeu și sfințirea vor realiza mai mult prin cele mai simple metode, decât s-ar realiza prin cele mai impunătoare manifestări.” (*Daughters of God*, p. 130)

„**Fiecăruia dintre aceia care se adaugă acestei armate prin pocăință**, trebuie să i se stabilească **postul datoriei** lui” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 74). „Când sufletele sunt convertite, puneți-le imediat la lucru.” (*Evanghelizare*, p. 355)

„Criteriul pe baza căruia o biserică trebuie să-și măsoare succesul nu este numărul de noi membri adăugați în registru, nici cât de mult a crescut bugetul, ci, mai degrabă, **cât de mulți credincioși câștigă suflete în mod activ și le instruiesc să câștige mulțimile.**” (Robert E. Coleman, *The Master Plan of Evangelism*, p. 110)

4. Revitalizarea mărturiei personale și a activităților de evanghelizare

„Frați și surori, vizitați-i pe cei care locuiesc în apropiere de voi și, prin simpatie și amabilitate, căutați să le influențați inima. Asigurați-vă că lucrați într-un mod care să le îndepărteze prejudecățile [35], în loc să le stârneasă. Și aduceți-vă aminte că aceia care cunosc adevărul pentru acest timp și totuși își limitează eforturile la propriile biserici, refuzând să lucreze pentru vecinii lor neconvertiți, vor fi chemați să dea socoteală pentru neîmplinirea datoriei.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 34)

„Sunt multe lucruri pe care o persoană le poate face, numai dacă dorește cu adevărat să lucreze.” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 130)

Paleta posibilităților este extinsă: seminare biblice, expoziții de sănătate, copii-predicatori, Cartea anului, campanii publice, acțiuni sociale. Și lista poate continua. Cartea *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă* este declarată și recomnadată a fi manualul sau cartea de căpătâi pentru instruirea noastră în acord cu voința Duhului. Studiul sistematic și seminarizarea ei sunt mai mult decât dorite.

„**Strigătul Speranței**” este gândit a fi un **sezon misionar intensiv**, în fiecare an, în perioada **22 octombrie - 12 iunie, când are loc Sărbătoarea Secerișului**. Ținta este ca fiecare suflet să se angajeze în a face ceva pentru salvarea altui suflet, potrivit darurilor primite prin Duhul Sfânt.

5. Înființarea de noi celule de aparținători și credincioși

Iată un adevăr simplu și revoluționar: înființarea de noi nuclee de credincioși – grupe de studiu, grupe de acțiune, biserici noi – nu este doar *rezultatul* creșterii unei biserici, ci și *cauza* creșterii ei. Cel puțin trei motive ar trebui să ne impulsioneze să fim mai îndrăzneți în plantarea de noi grupe și biserici:

- a) bisericile noi au un ritm de creștere mai rapid decât cele înființate mai de mult;
- b) bisericile noi sunt mai bine adaptate cultural și geografic populației în mijlocul careia se află;
- c) bisericile noi aduc reînviore în bisericile mai vechi.

Lucrurile se întâmplă la fel ca într-o familie în care se naște un copil: viața nu mai este ca înainte, iar noutatea este binefăcătoare. Așa după cum copiii se căsătoresc și își pot face casa lângă cea a părinților lor, la fel o biserică nouă poate apărea lângă o biserică-mamă sau bunică. Reînviorearea va fi binecuvântarea tuturor, indiferent de distanța dintre cele două biserici. Să nu uităm că și bisericile urmează o traiectorie cronologică, asemenea ființei umane. De aceea, reînținerirea și reînvierea prin urmași este un plan divin de care este bine să ținem seama: „Mâna lui Dumnezeu va fi recunoscută în înființarea de noi biserici. Domnul îi va boteza cu spiritul apostolic pe mulți care vor ieși să facă lucrare misionară în locuri în care oamenii nu cunosc adevărul.” (Ellen White, *Signs of the Times*, 21 august 1901)

6. Stabilirea de ținte precise

Este necesar să ne punem ținte? Este bine să ne propunem să studiem Biblia, să le vorbim altora în mod programat despre Domnul Isus, despre jertfa Sa și despre apropiata Sa revenire? Țintele de botez sau de înființare de biserici sunt potrivite? Trebuie ca țintele să fie **personale, specifice, măsurabile, realizabile și stabilite în timp**?

Din Ioan 15, ne este bine cunoscută așteptarea Mântuitorului ca noi să aducem cât mai multă roadă (v. 2, 5, 8, 16). Este de așteptat să ne propunem să rodim cât mai mult. „O viață fără ținte este o viață pierdută” (*Review and Herald*, 29 iulie 1884). Smochinul neroditor este o

lecție vie pentru noi: „O, inimă nepăsătoare, ești tu oare în via Domnului un pom neroditor? Cuvintele acestea de condamnare să fie oare rostite în curând și în dreptul tău?” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 217)

„Mulți dintre cei înzestrați de Dumnezeu să facă o lucrare minunată realizează prea puțin, pentru că îndrăznesc puțin. Mii de oameni trec prin această viață ca și când n-ar avea o **țintă bine definită** pentru care să trăiască, și nici un anumit standard spiritual de atins. Unii ca aceștia vor primi o răsplată pe măsura lucrării lor. Să ne aducem aminte că niciodată nu vom atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ne-am pus-o. De aceea, **să ne punem ținte înalte** și apoi, pas cu pas, chiar cu eforturi chinuitoare, prin renunțare și sacrificiu de sine, să urcăm toate treptele acestei scări spre progres.” (*Ibidem*, p. 332)

„Indolența și neglijența dovedite în lucrările pământești vor fi aduse și în viața religioasă, și faptul acesta îl va face pe cel ce le manifestă incapabil de a lucra cu succes pentru Dumnezeu. Mulți care, printr-o muncă sânguincioasă, ar fi putut fi o binecuvântare pentru lume, au ajuns o ruină din cauza leneviei. Lipsa de ocupație și lipsa **unei ținte precise** deschid ușa la mii de ispite.” (*Ibidem*, p. 346)

Țintele adevărate nu se ocupă cu numerele sau cantitatea. O calitate mai înaltă atrage după sine și creșterea, după cum un copil sănătos crește armonios. Duhul Domnului ne va ajuta să eliminăm antagonismul artificial sau scuza că țintele se referă exclusiv la cantitate. Exemplul următor ne ajută să nu derapăm într-o atitudine de tipul „numărul sau cantitatea este totul”.

Ne-am pregătit mașina pentru plecare în vacanța anuală a familiei. Am fost foarte clar cu privire la timpul plecării spre mare. Mary, soția mea, și-a pus cu atenție bagajele în mașină. Foarte atent, am reamintit timpul plecării. Harriet era prezentă. Dar unde era William?

— *Asta este! Plecăm! El a știut ora plecării și încă nu este aici, am rostit eu, cu iubire.*

— *Nu putem pleca fără el, intervine Mary. Cum putem merge într-o vacanță de familie fără întreaga familie?*

Am răspuns:

— *Iată, avem un copil care a ascultat regulile și, așa cum i s-a spus, este punctual și ascultător. Nu este destul? Să pornim! Nu te îngrijora cu privire la celălalt procent de 50% dintre copiii noștri.*

— *Dar avem doi copii. Nu plecăm nicăieri până nu suntem toți, porunci Mary, cu iubire.*

— *Unul, doi, câți sunt, am răspuns eu. Ce contează? Numărul este totul? Care este, în ultimă instanță, diferența între a avea cu noi toți copiii sau doar jumătate dintre ei? Importantă este calitatea părtășiei familiei noastre în timpul vacanței.*

— *Dragostea este totul, nu numerele!*

(adaptare după Mark DeVries, dintr-un seminar pastoral)

7. Aprinderea reînviorării

De unde începe și cum se propagă reînviorarea închinării și a misiunii? Mai întâi, Inspirația ne spune de ce nu vine reînviorarea, pentru ca apoi să ne spună cum să depășim obstacolul:

„Marea revărsare a Duhului Sfânt, care luminează întregul pământ cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor luminat, care să cunoască din experiență ce înseamnă a fi împreună-lucrător cu Dumnezeu. Când vom fi **consacrați** deplin, cu toată inima slujirii lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt prin revărsarea Duhului Său fără măsură; dar acest lucru nu va avea loc până când cea mai mare parte a membrilor bisericii nu vor fi **împreună-lucrători cu Dumnezeu.**” (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 253)

Acum, să ne oprim cu atenție asupra codului înviorării, dezvăluit în rândurile care urmează: „Când în biserici are loc o **înviorare**, aceasta se datorează faptului că **un credincios** caută stăruitor binecuvântarea lui Dumnezeu. El flămânzește și însetează după Dumnezeu, **cere cu credință** și primește. El **merge să lucreze** cu seriozitate, simțindu-și marea dependență de Domnul; sufletele sunt trezite să caute o binecuvântare asemănătoare, iar asupra inimilor lor vine o perioadă de **reînviorare**. Lucrarea de **extindere** nu va fi neglijată. La timpul potrivit, se vor alcătui **planuri mai vaste**; însă **efortul și interesul individual** pentru prietenii și vecinii voștri vor realiza mult mai mult decât poate fi estimat.” (*Ibidem*, p. 121)

Domnul nostru vine curând. Din dragoste pentru El și pentru semenii noștri, să lăsăm Duhul Sfânt să ne preschimbe în ucenici credincioși. Domnul și Învățătorul nostru ne spune: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți” (Ioan 13,17). „Ferice de robul acela pe care Stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa!” (Matei 24,46)

Teodor Huțanu
este președintele Uniunii
de Conferințe a Bisericii
Adventiste din România.

Arhitectura sacră adventistă

Cortul Întâlnirii, din timpurile de demult ale neamului omenesc, a clarificat, în condițiile vremii, primul program sacru de arhitectură. Acest program de arhitectură, simplu la prima vedere, dar complicat și complex prin multitudinea lui funcțională, a dat naștere marii compoziții arhitecturale, sub numele lui de obârșie cerească: „Tabernaculul poporului Israel.” Proiectat de Marele Arhitect, care i-a dat lui Moise, robul Său, o copie vizionară, pe muntele Sinai, Tabernaculul a constituit piatra de temelie a ceremonialului pământesc pentru mântuirea neamului omenesc.

Moise, crescut la curtea faraonilor, a studiat marile taine ale Egiptului antic, în toate domeniile, și anume: arta militară, arhitectura, medicina, astronomia, filozofia, științele exacte – ca matematica și geometria plană – și lista continuă. După terminarea studiilor la marea academie egipteană și după patruzeci de ani de practică în deșertul Madianului, Cel din ceruri îl cheamă la o misiune deosebit de complicată, și anume, construirea Cortului Întâlnirii. Atenție, nu Moise a proiectat Tabernaculul, ci, el l-a făcut după modelul arătat: așa cum spune cartea Exod: „Vezi, să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte.” Concepția aceasta arhitecturală venită din cer și materialele de construcție orientale din aceea vreme au dat un efect de simbol pentru poporul Israel.

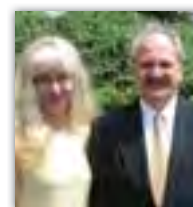
Tabernaculul rămâne un monument de arhitectură sacră prin funcționalitate, simetrie, contrast, proporție, armonie și ritm, echilibru, lumină, ca daltă a arhitectului, și lista continuă. El rămâne un far de lumină istorică pentru tot neamul omenesc,

iar marile profeții ale împlinirii lui la Golgota aduc mesaje de vindecare spirituală.

Istoria arhitecturii, în decursul veacurilor, scoate în evidență forma credinței exprimată în linii, forme și volume arhitecturale. Diversitatea zeităților, în decursul istoriei, a dat naștere la forme create de om, care voiau să reprezinte zelul închinării. Dacă citiți cu atenție Vechiul Testament, Dumnezeu l-a avertizat tot timpul pe poporul Său să nu facă temple idolatre, să nu cioplească zei din piatră, lemn, metal sau alte materiale. Și, cu toate acestea, arta arhitecturală păgână s-a infiltrat adânc în concepția poporului Israel. El a păcătuț de multe ori, iar păgânismul arhitectural a cuprins și Templul din Ierusalim.

Dacă, teologic, orice adăugire de arhitectură păgână a fost păcat, din punct de vedere al artei și culturii omenesci aceasta a reprezentat continuitate și diversitate în arhitectură. Orice templu păgân este o artă. Dacă te uiți la el, dacă intri în interiorul lui și admiri opera de artă arhitecturală, nu e păcat, dar, dacă te închini, devii călcător al Legii divine.

Desprinderea de o artă păgână este un proces ce diferă de la om la om. Deși Cel din ceruri a spus să nu aduci în Casa Domnului forme din altă arhitectură, omul modern preia și introduce voit o formă de idol din piatră, lemn, metal, sticlă (și lista poate continua). O lucrează cu măiestrie, o vopsește, după talentul lui, o pune în valoare prin poziția ei statică în biserică, făcând-o să devină un punct focal de imagine al interiorului bisericesc. Vizual, pare o lucrare nevinovată, dar, prin tematica ei religioasă, șochează și lovește în porunca a doua a Decalogului. (urmare la p. 23)

Fam. arhitect **Stănuța și Gheorghe Petrescu**, CUA University, Washington, D.C., SUA

*Să-mi facă un Locaș sfânt, și
Eu voi locui în mijlocul lor.
(Exod 25,8)*

Congresul Internațional al Evangheliștilor cu Literatură

MESENTERS OF HOPE, WAGRIN – AUSTRIA, 2009

Congresele acestea reprezintă pentru noi momentele în care stăm pe munte împreună cu Isus și cu toți cei care gândesc, trăiesc și lucrează la fel. Un an întreg mergem singuri prin văile acestei lumi, bătând la ușile și la inimile oamenilor, uneori având prea puțină susținere, dar prinzându-ne de Dumnezeu, cu încrederea unui copil.

Cu câtă nerăbdare așteptăm aceste întâlniri!

Anul acesta, Dumnezeu a găsit cu cale să avem primul Congres Internațional al Evangheliștilor cu Literatură – *Messengers of Hope* – la Wagrain, în Austria. Au participat reprezentanți din două Diviziuni – Euro-Africa și Transeuropeană, peste 300 de persoane, dintre care o treime români (aceasta datorită numărului mare de colportori de la noi în raport cu celelalte țări).

Elena Florea
este prim-colportor
în Conferința Mun-
tenia.

Dumnezeu ne-a vorbit cu putere prin oamenii consacrați pe care El i-a așezat în locurile-cheie ale lucrării Sale mondiale:

■ **Gabriel Maurer, directorul de publicații al Diviziunii Euro-Africa:** „Pionierii bisericii trăiau în fiecare zi cu Dumnezeu! Umblarea cu El, zi de zi, ne va ocroti, ne va da putere și, mai mult decât atât, numele noastre vor fi scrise în ceruri. Cât de important este să știi că ești în planul lui Dumnezeu! Îl cunosc pe fostul director al unei bănci care a lucrat cu sume foarte mari de bani, înregistrând multe succese în activitate. Acum lucrează pentru biserică – sume mici, probleme multe. A fost întrebat: 'Ce satisfacții ai?' și a răspuns: 'Înainte mă trezeam în fiecare dimineață cu întrebarea: *Ce fac eu aici?* Acum sunt acolo unde vrea Dumnezeu să fiu.'”

■ **Michael Hamilton, directorul de publicații al Diviziunii Transeuropene:** „Cât de concentrat era Isus asupra problemelor oamenilor! El îi oferă bisericii noi oportunități în fiecare zi. El are deja un plan. Vrea să ne ridicăm și să pornim la lucru. (Ioan 6, 1-9)

Lucrarea de publicații nu poate fi terminată prin calcule matematice, ci prin credință. Dacă vrem să fim mesagerii speranței, să ne integrăm în planul Lui.

■ **Wilmar Hirle, director-asistent al departamentului de publicații din cadrul Conferinței Generale:** „Am vrut să lucrez ca pastor, dar Dumnezeu a vrut să fiu director de publicații. Am înțeles ulterior că sunt pastor, iar biserica mea este formată din evangheliști cu literatură. Dacă în alte biserici lucrează 10-20% dintre membri, ai mei lucrează toți!”

■ **Howard Faigao, director al departamentului de publicații din cadrul Conferinței Generale:** „Orice lucrare evanghelică se bazează pe combinarea cuvântului vorbit cu cel scris. Lucrarea cu publicații s-a născut în mintea lui Dumnezeu și va continua până la venirea Domnului Isus.

Ellen G. White a primit o viziune și i-a spus soțului ei: „Trebuie să tipărești și să faci să circule cărți și broșuri.” Trei elemente demonstrează călăuzirea providențială a lui Dumnezeu:

- Începuturi mici
- Oamenii trimit mijloace
- Lumina se răspândește în toată lumea

Cuvântul a ajuns în Elveția în anul 1866, apoi s-a răspândit rapid: Norvegia – 1874, Olanda – 1876, Australia – 1885, Argentina – 1891, Israel – 1898, Bolivia – 1903, Irak – 1911, Senegal – 1952.

În anul 2008, la nivel global: 12 milioane de cărți și reviste tipărite, 50.000 de cărți pe zi, și 52.221 de botezuri prin influența lucrării de colportaj.

În anul 2009, la nivel global: avem 65 de edituri, se tipărește în 361 de limbi și sunt 43.483 de colportori. Și mai departe?

‘Istoria începutului lucrării Bisericii Adventiste, în multe părți ale lumii, este istoria lucrării de colportaj care a pregătit calea pentru predicare.’ (*SDA Encyclopedia*, p. 792)

Dumnezeu cheamă lucrători din fiecare biserică, oameni spirituali, perseverenți și cu o inimă încălzită de dragoste creștină.”

Rapoartele fiecărei Uniuni au fost pline de entuziasm și s-au împletit cu experiențe din lucrarea colportorilor.

Închei cu câteva idei din cuvântul fr. Faigao: „Viața pe acest pământ este un test, o încercare și... o stare temporară. Fiecare zi este o ocazie în care să ne demonstrăm dragostea și să depindem de Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a încredințat resurse – ni le-a dat în grijă. El este proprietarul. Practic, noi nu avem nimic. Locul acesta nu este destinația noastră. Nu vom fi aici prea mult timp. Tatăl nostru este în ceruri. Aici avem o reședință temporară ca ambasadori. Să nu trădăm locul de care aparținem. Să rămânem credincioși – aceasta este provocarea.”

Faptul că am avut în fața noastră oameni care Îl urmează îndeaproape pe Dumnezeu și am ascultat cuvântul pe care aceștia l-au rostit prin călăuzirea Lui ne-a adus pe toți pe genunchi, într-o reînnoire pe care o dorim să fie deplină și pentru toată viața!

Așa să ne ajute Dumnezeu pe toți!

Impresii ale participanților

■ Cu prilejul Congresului Internațional al Evangheliștilor cu Literatură, am descoperit cât de mare este familia colportorilor și faptul că, potrivit făgăduințelor biblice, Evanghelia este predicată în toată lumea. Am avut un simțământ plăcut, de încântare, de bucurie, să mă aflu la o astfel de întâlnire, într-un loc atât de deosebit, atât în ceea ce privește peisajul, cât și în

ceea ce privește atmosfera. Plec de la acest congres cu gânduri înălțătoare, iar amintirea plăcută a zilelor petrecute aici mă va urmări mult timp. (*Marin Iulia, Conferința Muntenia*)

■ Congresul Colportorilor, care a avut loc în Austria, în perioada 16-20 septembrie 2009, a fost o revărsare a Duhului Sfânt. Am văzut încă o dată cum lucrează Dumnezeu la inimile oamenilor, împreună cu îngerii pe care îi trimite la cei atinși de puterea Duhului Sfânt, care răspund chemării Sale. Nu am cuvinte de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru toate lucrurile frumoase pe care le-a creat pentru noi, copiii Săi, pe care ne iubește nespus de mult și de aceea L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru păcatele noastre. Ale Lui să fie slava, cinstea și onoarea în veci. (*Amelia Ștefănescu, Conferința Oltenia*)

■ Dragostea lui Dumnezeu ne-a reîncălzit inimile în cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună cu El și cu „mesagerii speranței”. Congresul s-a încheiat într-o atmosferă sfântă de predare deplină față de voința și alegerea lui Dumnezeu. Această atmosferă aș dori s-o purtăm cu noi în fiecare zi, într-o legătură permanentă cu Isus. (Apoc. 22,17) (*Emanuela Bischin, Conferința Transilvania Sud*)

■ Impresia profundă a atmosferei de familie mare a lui Dumnezeu, de apartenență, de împreună-gândire și simțire va rămâne prima amintire de neuitat de la Wagram.

Se alătură acesteia uimirea pentru felul în care Duhul Sfânt inspiră cu diverse metode persoane din țări diferite, toate convergând însă spre același scop – salvarea sufletelor și grăbirea revenirii Mântuitorului. (*Liliana Sucitu, Conferința Banat*)

(urmăre de la p. 21)

Fereastra poate deveni un asemenea element controversat ca imagine arhitecturală. De multe ori, nu ne dăm seama că o anume ornamentație, adăugată neinspirat în interior și exterior, atrage după sine consecințele călcării poruncii a doua a Decalogului, din punct de vedere vizual. Un arc neinspirat și mai ales disproportionat, fiind copiat din altă cultură religioasă, poate duce vizual la o confuzie fără discernământ, cu întrebări și răspunsuri controversate. O să spuneți că Dumnezeu ascultă rugăciunea noastră și în asemenea condiții. Să nu uităm că poporul Israel era atenționat tot timpul. Citește în Deuteronom 16,21-22. Dumnezeu nu te ascultă în orice condiții în Locașul Său de închinare.

Templul Domnului trebuie conceput ca să respecte Legea divină. Nu faci tu ce vrei în Templul Lui cel sfânt. Dacă faci așa și sfidezi conștiința Divinitatea și regulile Ei, ești pasibil să nu fii iubit și binecuvântat de Cel din ceruri. Citește Vechiul Testament cu atenție și vei vedea că adevărul Dumnezeu poate fi proslăvit prin arhitectura pe care o dai acestui Locaș de închinare. Noi iubim pe toata lumea, dar nu iubim idolatria ei prin liniile, formele și volumele arhitecturii ei. Nu ne amestecăm cu lumea religioasă și cu arhitectura ei, chiar dacă este o perfecțiune arhitecturală-omenească. Dumnezeu să lumineze, cu Duhul Său cel Sfânt, mintea și mâna noastră și atunci vom fi aleși ai Celui Preaînalt, în veci de veci. Amin!

În numerele următoare vom discuta despre:

1. Proportie în arhitectura sacră adventistă
2. Ritm în arhitectura sacră adventistă
3. Contrast în arhitectura sacră adventistă
4. Echilibru în arhitectura sacră adventistă
5. Funcționalitate în arhitectura sacră adventistă
6. Stabilitate la seisme în arhitectura sacră adventistă
7. Acustica în arhitectura sacră adventistă
8. Lumina în arhitectura sacră adventistă
9. Culoarea în arhitectura sacră adventistă
10. Textura cromatică a materialelor folosite în arhitectura sacră adventistă
11. Stilul în arhitectura sacră adventistă
12. Frumosul în arhitectura sacră adventistă

Rezerviști

Gabriel Vasilescu este președintele Asociației Pastorilor Pensionari din România.

In fiecare an, în ultimele zile din luna august, vechii slujitori ai Domnului pe ogorul Evangheliei au întâlnirea de suflet la Stupini, Brașov. Locul acesta a devenit sacru pentru noi. Întâlnirea are întotdeauna loc la început de toamnă – prilej să ne reamintim că și noi suntem în toamna vieții și să ne îndreptăm gândul și dorul spre casa de sus

Amestecul de culori – verde, galben, ruginiu și roșcat – pe care ni-l oferă natura și muzica liniștită a covorului foșnitor, ne amintesc încă o dată că suntem călători și trecători.

Întâlnirile de la Stupini, pe lângă faptul că ne reînvie amintirile, ne apropie tot mai mult pe unii de alții, unindu-ne în dragostea lui Hristos, dându-ne un fericit prilej de reconsacrare. (...)

Este joi, 27 august 2009. Din București, Ploiești, Câmpina, pastorii „rezerviști” se imbarcă în autocarul care merge pe Valea Prahovei în sus, spre Brașov. Pare că până și autocarul simte că are o misiune specială – îi poartă pe ofițerii și subofițerii care au auzit glasul Comandantului Suprem ce îi cheamă la întâlnirea cu El, în acel loc special.

Poate că este inutil să vorbim despre frumusețile locurilor; mai ales că ne sunt bine cunoscute, dar ele ne pregătesc inima pentru bucuria cea mare: ajungând la destinație, găsim porțile Institutului deschise în așteptare. Ne întâlnim cu alți colegi, sosiți din diferite zone ale țării.

După o scurtă plimbare prin grădina frumoseilor amintiri, în curtea Institutului aud pe cineva fluierând. Nu era un semnal sau o chemare, ci linia melodică a unui vechi cântec. Când am venit lângă fratele care fredona fluierând, i-am zis:

– Frate, acesta este un cântec vechi. Se cânta la început de an: „Acum e Anul Nou, / O, Doamne, slavă Ție! / Tu ne-ai îngăduit această bucurie...” Aveți un motiv pentru care îl cântați acum?

– Dar dumneata, frate Vasilescu, știi cuvintele și mai departe?

– Cred că te referi la strofa care spune: „Nu știm câți vor pleca, / Nu știm câți vor mai fi, / Dar știm că, în curând, / Tu, Doamne, vei veni!”

– Ai dreptate, mă gândeam mai întâi la cei care ne-au părăsit, apoi... câți o vor face în viitor, dar mi-am ancorat speranța în făgăduința revenirii Salvatorului. Toată viața le-au vorbit oamenilor despre Domnul Hristos, au predicat despre revenirea Sa, iar când vocea a început să tremure, fluieră cântecele aceleași nădejdi. Cântecele acesta a fost un preludiv. Chiar înainte de începerea lucrărilor, introducerea ne-a făcut să simțim din nou că toți cei adunați suntem așteptători ai slăvitului nostru Domn.

Începutul întâlnirii a însemnat multe îmbrățișări frățești, mai ales cu cei veniți din diferite țări din Europa sau de peste ocean, au urmat cuvintele de salut, de bun venit, un devoțional prezentat de către fr. Ion Geantă, s-a alcătuit lista acelor pentru care urma să înălțăm rugăciunile noastre spre tronul Tatălui ceresc, iar momentul rugii ne-a apropiat parcă și mai mult.

Tot joi, spre seară, expunerea sorie Lizica Enache, cu tema: „Ajutor potrivit”, a captivat întreaga asistență. Prima zi a convenției pastorilor în rezervă s-a încheiat cu cântări și rugăciuni.

Vineri dimineața, la altarul acestei mari familii, se cântă: „Lasă harpa ta să sune.” Au urmat textul, devoționalul, ruga, masa, apoi ora de rugăciune însoțită de exemplificări vizuale prezentată de către fr. Timiș, care ne-a învățat imnul. Prima parte a lucrărilor a fost însă dominată de conținutul substanțial și actual prezentat cu elocvență-i specifică de fr. Aron Moldovan. Orele de dinaintea prânzului au încununat aceste ocazii sfinte cu festivitatea de „predare și primire a ștafetei” în funcția de director al Casei de Pensii A.Z.Ș. După o scurtă

introducere făcută de cel ce scrie aceste rânduri, primul a luat cuvântul fostul director, fr. Gheorghe Panait, a cărui despărțire de acești bătrâni ostași a adus lacrimi în ochii multora. Pentru că fr. Panait rămâne să slujească bisericii ca jurist, cuvintele de mulțumire și binecuvântare sunt rostite în numele tuturor tot de un jurist – fr. Timiș Alexandru.

Urmează noul director, pastorul Virgiliu Peicu. Rostește cuvinte de încurajare, speranță și planuri pentru binele pensionarilor și pentru scoaterea din necunoscut a multor fapte de luptă, eroism și slujire a înaintașilor. Răspunsul din partea asociației vine prin cuvintele fr. Ioan Bidiuc, cel care a fost mult timp președintele Conferinței Moldova. Cel care a înălțat rugăciunea de binecuvântare pentru cei doi – cel care pleacă și cel care vine –, pentru familiile lor și pentru lucrarea fiecăruia de acum înainte, a fost decanul de vârstă al asociației, fr. Vasile Cojea.

Un moment emoționant l-a constituit Festivitatea Aniversară a clasei de absolvire din anul 1959. Acest semicentenar i-a unit pe cei ce L-au slujit pe Dumnezeu, într-un fel sau altul, în țară, în Europa sau America. Am consemnat cu regret că niciunul dintre profesori nu mai este în viață, că trei dintre colegi: Bauer Erich, Stoica Napoleon și Rusu Gheorghe, de asemenea, au decedat, iar alți trei nu au putut veni, astfel se face că numai doisprezece am putut spune „pre-

zent” la apelul clasei. Fiecare a spus câte un cuvânt, apoi, din partea Uniunii de Conferințe, mesajul a fost transmis prin trezorerul Uniunii, fr. Eduard Călugăru. Cuvinte pline de căldură și evidentă dragoste au fost spuse și de către un frate pastor pensionar american, care a dorit să simtă alături noi intensitatea încărcăturii emoționale a acestor întâlniri.

A urmat o minunată dimineață de Sabat. După ora de rugăciune, cu mesajul transmis de Dumnezeu prin fr. Zanfir Damian, au urmat Școala de Sabat și solemnitatea serviciului Sfintei Cine, care a fost oficiată de pastorul Teodor Huțanu, președintele Uniunii de Conferințe. Cu emoție, slujitorii mai tineri, aflați acum la conducerea bisericii – președin-

tele Conferinței Muntenia, fr. Georgel Pirlitu și reprezentanți ai comitetelor Conferințelor – i-au servit pe cei care, cândva, i-au botezat, i-au păstori, i-au cununat sau și-au pus mâinile asupra capetelor lor în vederea hirotonirii. Au fost prezenți și reprezentanți de la Radio Vocea Speranței și Speranța TV.

Programul de după-amiază a fost unul de recunoștință și laudă la adresa lui Dumnezeu. Au fost prezenți foarte mulți frați, surori și oaspeți. La reușita programului și-au adus contribuția versurile scrise pentru această ocazie de Benone Burtescu și prezentate de sora E. Voinea, soliști ca Ciprian Crăciun sau Timiș Alexandru, cvartetul bărbătesc „Regal”, precum și delegații Conferințelor, dar și formația de suflători din Covăsânt, Arad, și corul „Sola Scriptura” – Muntenia, care a prezentat cântări ce acopereau circa o sută de ani de imn de laudă. Încheierea a fost făcută de un cor „general” cu pian și suflători, la care a participat practic întreaga sală. A fost o minunată încheiere a unui program, a unui Sabat cu totul deosebit și a unei întâlniri care ne-a aprins mai mult dorul după patria promisă de Mântuitorul nostru iubit, Isus.

Toți cei prezenți au făgăduit să transmită salutul nostru, fiecare acolo unde va merge și, în felul acesta, întregii frățietăți, dându-le întâlnire tuturor la Marea Serbare din Noul Ierusalim.

„Podiș” – un loc unde oamenii învață și se vindecă

De curând, mai precis pe 09. 09. 09, s-a inaugurat Centrul de Sănătate Podiș, eveniment deosebit de important în lupta pentru o sănătate mai bună. Ca să avem informații de primă mână, i-am pus câteva întrebări directorului administrativ al acestui centru, fr. Constantin Iosub.

Domnule director, de ce „Podiș” și nu un alt loc?

Desigur, Centrul de Sănătate

Podiș putea fi construit și în altă parte, adică lângă oricare dintre orașele mari, așa cum ne cheamă Inspirația să plănuim.

A fost ales Podiș pentru câteva motive: am avut oferta unui teren pe care l-am consacrat acestui scop; a existat un consens din partea conducerii de atunci a Conferinței; am fost încurajați de fr. Charles Cleveland, care a văzut terenul și i-a plăcut. Un alt lucru important a fost angajamentul generos al familiei Grațierea și Lorin Stănculescu față de acest loc și acest proiect.

Construirea Centrului a durat șase ani. Desigur că nu a mers totul „ca pe roate” tot timpul. Nu vi s-au părut lungi acești ani? Ce v-a motivat

să mergeți înainte atunci când ați întâmpinat dificultăți? S-au terminat problemele?

Pe parcursul celor șase ani de șantier am fost susținut de gândul că eforturile făcute reprezintă răspunsul la o chemare divină. Am crezut și am sperat că va veni ziua în care semenii noștri vor beneficia de investiția care a fost făcută aici. Am fost motivați de cei care ni s-au alăturat, sprijinind cu sacrificiu proiectul.

Acum este mai ușor cu motivarea. Nu mai trebuie să sperăm, pentru că vedem rezultatele. Și acestea ne încurajează.

Vorbiți despre rezultate. De obicei, acestea nu se văd imediat. Ați realizat ceea ce v-ați propus?

Chiar de curând, am avut un pacient cu depresie severă. La început, ne făceam probleme, dar, după numai câteva zile, a revenit la normal.

Încântată de schimbare, partenera sa de viață ne-a spus: „Sunt zece ani de când nu l-a mai văzut zâmbind.”

Este numai un caz, de fapt, nu un „caz”, ci un om pentru care s-a putut face ceva.

Cine sunt cei care pot beneficia de serviciile oferite aici?

Practic, oricine este interesat în vreun fel de sănătatea sa. Oferim servicii celor afectați de bolile „civilizației”, boli datorate mai ales unui stil de viață nesănătos, dar atât de răspândit astăzi: ateroscleroză, hipertensiune arterială, cardiopatie ischemică, diabet zaharat, stres, astm bronșic, reumatism articular cronic, obezitate, dependență de fumat.

Oferim, de asemenea, servicii de recuperare neuromotorie. Însă pot veni aici și oameni care se consideră sănătoși, care nu suferă de o boală anume, dar doresc să petreacă o mică vacanță, să se odihnească într-un cadru natural deosebit de atractiv și reconfortant. De asemenea, sunt așteptați și bine-veniți cei interesați să învețe un stil de viață prin care să prevină bolile cronice degenerative.

De fapt, aici tratați boli sau faceți medicină preventivă?

Și una, și cealaltă. În Centrul de Sănătate Podiș, medicina preventivă ocupă un loc important. Cei care vin aici beneficiază de informații științifice de ultimă oră, așa încât să fie motivați să adopte un stil de viață prin care să prevină îmbolnăvirea. Ar fi excelent dacă oamenii ar merge în centre de sănătate (Podiș, Herghelia sau altele care vor fi înființate), ca să învețe cum să evite bolile. Din nefericire, foarte puțini sunt preocupați de sănătate înainte de a da de necaz. Din acest motiv, venim și în sprijinul celor care au probleme de sănătate. Cum? Acest Centru este dotat și cu o mică bază de diagnostic. Mai precis, pe

lângă analize (colesterol, glicemie etc.), cei care vin beneficiază de ecografie, electrocardiografie, osteodensitometrie (pentru măsurarea gradului de osteoporoză) și alte teste. În ce privește oferta terapeutică, aș aminti: masajul, hidromasajul, împachetările (cu parafină, argilă, cărbune etc.), electroterapia, sauna, gimnastica medicală, inclusiv subacvatică, cura de sucuri etc.

De ce este bine pentru bolnavi să vină la Centrul de la Podiș și nu la un spital clasic?

Noi ne străduim ca, pe lângă ceea ce se oferă în orice spital, posibilitatea de diagnosticare și tratament, să oferim o anume atmosferă, un ambient care să ajute la vindecare, și o schimbare a stilului de viață. Echipa noastră nu este prea mare: doi medici lucrează cu normă întreagă și au competențe în ecografie, fitoterapie, apiterapie ș.a.m.d. Acestora li se alătură, după situație, și alți medici, cu normă parțială. Apoi sunt kinetoterapeuții, asistenții medicali, terapeuții și alți membri ai echipei, care își oferă sprijinul pentru a le crea celor care vin la Podiș un sejur plăcut și folositor sănătății.

Ceea ce ne preocupă, în mod special, este eficiența activității, a procedurilor, a actului medical, așa încât cei care vin la noi să beneficieze de schimbări evidente și pe cât posibil măsurabile. Considerăm că starea de sănătate este condiționată de o serie de factori: comportamentali, ambientali, biologici.

Noi încercăm să ajutăm în toate aceste direcții. Mai întâi, pe

lângă tratamentele aplicate, suntem preocupați ca oaspeții noștri să asimileze cât mai bine procedee terapeutice accesibile, pe care „să le ia” cu ei, adică să le poată folosi în continuare. Apoi, în ce privește factorii comportamentali, un accent important este pus pe schimbarea obiceiurilor alimentare. Avem un spațiu special amenajat unde teoria despre o alimentație sănătoasă își găsește aplicația, așa încât, la plecare, cei doritori să știe să prepare 7-8 feluri de mâncare sănătoasă și gustoasă și să devină, în sfera dumnealor de influență, promotori ai schimbării obiceiurilor alimentare.

Ce strategii veți folosi pentru ca pacienții să fie atrași spre Centrul Podiș?

Am avut un pacient care, în urma recuperării funcțiilor motorii la mână dreapta (suferise un accident vascular cerebral), ne-a trimis alți șase pacienți. Credem că eficiența este una dintre cele mai bune strategii!

Care este declarația de misiune a Centrului de Sănătate Podiș?

Acum o jumătate de an, am găsit în Biblie un verset care mi s-a părut foarte potrivit pentru declarația de misiune a Centrului de Sănătate – Luca 6,17: „S-a coborât împreună cu ei și S-a oprit într-un podiș unde se aflau mulți ucenici de ai Lui, și o mare mulțime de oameni, care veniseră... să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor.”

Am vrea să fie și Podișul nostru locul unde Isus să poposească în permanență, locul unde să existe ucenicie adevărată și unde oamenii să fie învățați și vindecați de bolile lor.

ADRA România: În centrul atenției, tinerii

Ultimele activități ale echipei ADRA arată atenția deosebită pentru copii și adolescenți. În luna septembrie, două proiecte le-au fost deja dedicate: un seminar pentru victimele violenței domestice și relansarea proiectului „Vreau la școală”. Miercuri, 23 septembrie, a avut loc seminarul „Efectele consumului de droguri”, organizat de echipa de psihologi a Casei ADRA. La seminar au participat copiii victimelor violenței domestice. Invitați: Mariana Simboțiu și Marian Hoidrag, specialiști în educație și învățământ la Centrul de prevenire, evaluare și consiliere antidrog de la Agenția Națională Antidrog ANAIEPR.

(Ramona Chiriță / ADRA România)

Întâlnirea anuală

În Sabatul din 26 septembrie a.c. a avut loc întâlnirea fraților care în timpul stagiului militar au suferit, fiind condamnați în perioada dictaturii comuniste. Întâlnirea s-a desfășurat în Biserica Democratiei – Ploiești. Au fost prezenți reprezentanții Uniunii de Conferințe și ai Casei de Pensii. Cu această ocazie, din partea Casei de Pensii au fost oferite cinci sejururi gratuite la Casa de odihnă din Sovata pentru foștii condamnați pentru motive de conștiință. Socotim că este o onoare pentru biserică să aibă în mijlocul ei credincioși care au arătat cum se stă la spărtură în vremuri de restriște.

„Sabatul Creațiunii”

Luna viitoare, întreaga Biserică Adventistă este invitată să se alăture comemorării puterii creatoare a lui Dumnezeu și preocupării Lui pentru viața ființelor umane. Comemorarea Creațiunii, în data de 24 octombrie, are loc în același an în care se aniversează 200 de ani de la nașterea lui Charles Darwin și 150 de ani de la publicarea cărții sale, *Originea speciilor*, recunoscută pentru formularea și promovarea teoriei evoluției.

10 octombrie – Ziua Bibliei.

Credincioșii Cuvântului lui Dumnezeu, marchează această zi prin evidențierea rolului Bibliei în lume. De asemenea, se vor susține dezbateri, căutând soluții pentru a face ca Biblia să ajungă la orice locuitor de sub soare. Biblia este cea mai mare nevoie a lumii moderne.

Între 16 și 24 octombrie, la Cernica, va avea loc **Săptămâna de Rugăciune** a studenților din cadrul Institutului Teologic Adventist. Pentru această ocazie a fost invitat Bernardo Rodriguez, directorul Departamentului de Tineret – Diviziunea Interamericană. Apelăm la cei ce simt cu studenții adventiști de la I.T.A. să se atașeze lor în a mijloci înaintea Domnului Isus în vederea împlinirii misiunii noastre. Seria de prelegeri poartă numele: „Umblând cu Isus”. Domnul să le împlinească așteptările!

Între 17 și 24 octombrie va fi **Săptămâna Abnegației**. În cadrul Misiunii Globale se va desfășura programul „Spune lumii!”. Dacă aveți nevoie de binecuvântare, ar trebui să vă grăbiți să vă integrați în acest program. Cine va participa activ, va primi de la Dumnezeu mai mult decât se așteaptă.

În Sabatul din 7 noiembrie se va sărbători **Ziua studiului biblic prin corespondență, Sola Scriptura**. Suntem rugați să prezentăm înaintea lui Dumnezeu această lucrare specială și să o susținem.

În Sabatul din 14 noiembrie sărbătorim **Ziua Exploratorului**. Copiii biserici vor susține programe speciale, iar părinții vor aduce jertfele cuvenite după exemplul lui Iov.

În ziua de 21 noiembrie, ne gândim la marea lucrare pe care Domnul Isus o face prin **Centrul Media Adventist** din țara noastră. Suntem rugați să-L punem pe Domnul la încercare și să aducem un dar după adevărata noastră putere financiară, puterea credinței. Dumnezeu nu rămâne dator nimănui.

În 28 noiembrie va fi **Ziua Spiritului Profetic**. Într-o vreme când atacurile necredinței și încumetării se abat asupra adevărului prezent și a soliei Martorului credincios a sosit momentul când să ne precizăm poziția și să ne afirmăm deschis încrederea în descoperirile lui Dumnezeu prin intermediul Spiritului Profetic.

Misionar medical

„Fiecare copil al lui Dumnezeu este chemat să fie misionar.” – Ellen White, *Divina vindecare*, p. 395

Dacă ai vârsta cuprinsă între 18 și 45 de ani, ești implicat sau dorești să te implici mai mult în misiunea medicală, vrei să fii mai eficient în slujirea lui Dumnezeu și a semenilor prin dezvoltarea unui caracter asemenea lui Isus și însușirea unor abilități practice medicale, EȘTI INVITAT să te înscrii pentru un an de curs (perioada: septembrie 2009 - octombrie 2010) sau pentru unul dintre modulele oferite: primul modul – evanghelist laic (perioada: septembrie - decembrie 2009); al doilea modul – fizioterapeut (perioada: ianuarie - aprilie 2010); al treilea modul – educator în sănătate publică (perioada: aprilie - iulie 2010); modul de vacanță – engleză și grădinarit (iulie - septembrie 2010).

Mai multe informații la: email: school@herghelia.org; web site: www.scoala-herghelia.ro; www.herghelia-institute.org; telefon și fax: 0265324011 - Secretariat / Mobil: 0746936229 – Seniuc Daniel

Dacă dorești să participi la această instruire unică oferită de Herghelia Institute, te încurajăm să-ți iei timp pentru a căuta călăuzirea lui Dumnezeu. El are nevoie de tine în arenă, nu în tribune!

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea sprijină concret reintegrarea foștilor deținuți

Miercuri, 23 septembrie 2009, la Hotelul Ibis din Constanța a avut loc simpozionul „Dezbateri. Conștientizare. Implicare”, privind proiectul cu finanțare PHARE pentru continuarea sistemului de probațiune din România.

Organizatorul evenimentului a fost Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, prin intermediul companiei de consultanță Bernard Brunhes International și al Asociației Alternative Sociale, cinci culte – printre care și Biserica Adventistă – fiind invitate în calitate de parteneri. La inițiativa organizatorilor, au fost invitați și câțiva foști deținuți, pentru a da o direcție personală discuțiilor.

(Roland Paraschiv/ Conferința Muntenia)

TITU NĂSTĂSESCU

Încă un slujitor în ogorul Evangheliei a trecut la odihnă. Titu Năstăsescu, născut la data de 4 octombrie 1920, în comuna Mătești, județul Buzău.

Încă din adolescență, a căutat să-L cunoască pe Domnul Hristos, pe care L-a primit ca Mântuitor, pecetluindu-și hotărârea prin botez în anul 1940. Curând după botez, în condițiile dificile ale acelor ani, își începe activitatea misionară, pe care a iubit-o până la moarte.

În anul 1948, absolvă cursurile Institutului Biblic de la Stupini, Brașov, și este angajat în lucrarea de pastorație.

În anul 1953, se căsătorește cu Lucia Dumitrescu și li se nasc două fete, Doina și Carmen, care aveau să îi aducă tatălui bucurii deosebite de-a lungul timpului, deși au rămas orfane de mamă încă de mici.

Se pensionează în anul 1979 și se retrace la Câmpina. Din acest an și până la decesul său, în 26 iulie 2009, a lucrat ca pastor pensionar în Conferința Muntenia, un martor neobosit al Mântuitorului său. Mărturia verbală și cărțile pe care le oferea oriunde ajungea erau instrumentele lui de lucru. Spiritul misionar l-a caracterizat până în ultimele zile ale vieții.

Membrii comunităților din Câmpina împreună cu familia și cu cei dragi i-au spus „la revedere” până la învierea celor drepti.

CONSTANTIN PETCU

Cu înfrustarea specifică fiecărei despărțiri, dar și cu speranța unei fericite revederi, familia, un mare număr de frați și 11 pastori activi și pensionari, au condus la locul odihnei temporare pe cel ce a fost fr. Petcu Constantin.

S-a născut pe 15 iunie 1914 în com. Dascălu, jud. Ilfov, într-o familie cu mai mulți copii. A terminat Liceul comercial, apoi în 1931 a primit botezul la Școala misionară „Diciosanmartin”. A absolvit Institutul Biblic de la Brașov, Stupini.

În 1943 s-a căsătorit cu Olimpia Alexe și au primit de la Domnul trei comori prețioase, trei copii iubitori și buni profesioniști, ca muzicieni: Adrian, Luciana-Mihaela și Mircea-Gabriel.

A lucrat în pastorație (Brașov), dar și la Editură, contabil la Conferința Sibiu, apoi la Conferința Muntenia, ca director al Departamentului de Tineret și la Uniune, din 1955, unde va activa fără întrerupere peste 20 de ani, ca revizor contabil și consilier, director al Casei de Pensii și membru în comisia de studii și documentare.

Profund cunoscător al Bibliei, scrie răspunsuri și explicații la texte greu de înțeles și cartea *O singură Scriptură, de ce atâtea religii?*. Chiar după pensionare conduce cercuri de studii biblice. Pe unde mergea, îi încuraja pe frați.

Vârsta de 95 de ani și unele afecțiuni specifice, au făcut ca, într-o zi, inima să se oprească. Avem convingerea că ne vom revedea curând, la revenirea Scumpului nostru Mântuitor.

GHEORGHE CÎRSTEA

S-a născut într-o familie de creștini ortodocși, în Văcărești, jud. Dâmbovița, la 18 august 1913, și a decedat la 16 august 2009 la Turnu-Măgurele. A fost depus în patul de pulbere în București.

Încă din adolescență, a avut o preocupare deosebită pentru cele spirituale și și-a găsit un loc printre puținii adventiști din Văcărești, primind botezul biblic la 15 iulie 1934. După satisfacerea stagiului militar, în 1941, începe cursurile Seminarului Teologic de la Stupini, Brașov. Din cauza războiului, a renunțat la studii.

În toamna anului 1945, era nevoie de lucrători în pastorație și a fost angajat în districtul Pitești, unde a lucrat doi ani, apoi în districtul Giurgiu, până în anul 1950, când a fost hirotonit.

În anul 1945, fr. Cîrstea s-a căsătorit cu Lidia Ghioaldă, din Gostinu. Au avut patru copii: Mioara, Fănel, Luminița și Gili – toți sunt membri ai Bisericii.

În 1951, i-a fost încredințat districtul Călărași, apoi, din 1957, a fost mutat la Turnu-Măgurele, unde a deservit două districte până la pensionare.

Fr. Cîrstea și soția lui s-au bucurat de o viață lungă. Dânsa a decedat pe 30 aprilie 2008 și dânsul pe 16 august 2009. Au fost împreună 63 de ani.

Fr. Gheorghe Cîrstea a fost un pastor devotat slujirii semenilor și lucrării Domnului, inspirându-le încredere fraților săi, un slujitor conștiincios.

A adormit cu speranța învierii la revenirea Domnului și a întâlnirii cu toți cei dragi.

Ș T I R I

OFERTĂ SPECIALĂ pentru CASA DE ODIHNĂ SOVATA

În perioada **01.10.2009 – 01.06.2010** vă așteptăm la odihnă într-un cadru deosebit de pitoresc și reconfortant, precum și pentru întâlniri în grupuri organizate de 25-30 persoane, la un preț fără concurență:

- ♦ **55 lei / zi** - 3 mese și cazare pentru o persoană. Copiii între 4 și 14 ani beneficiază de 50% reducere.

- ♦ Rezervările se fac direct la Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, la tel.: 021/269.03.38, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Plata se face integral – atât pentru masă, cât și pentru cazare – la Casa de Pensii, în contul:

RO70BRDE445SV23727864450,
BRD Sucursala Jolie Ville.

Aparențele sunt înșelătoare

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

Este o zi de octombrie. Afară, peisajul pare coborât dintr-un tablou al unui pictor celebru care a pus roșu-aprins pe frunzele de viță sălbatică și galben-ruginiu pe cele de nuc. Frunzele cad cu mișcări de aripi domoale. Odată ajunse pe pământ, formează un covor foșnitor, în care pașii trecătorilor se afundă din plin. Răspândind pentru unii tristețe, pentru alții melancolie, vântul, cu a lui suflare, mătură frunzele pe aleile pustii. În aer, miresmele de toamnă plutesc amestecate cu un iz de umezeală. Parcă întreaga natură se mișcă în reluare.

Tot acest peisaj sumbru devine frenetic doar într-un anume fel. Cu entuziasm, copiii pleacă acum la școală cu ghiozdanele grele în spate. Sunt nerăbdători să descopere noi taine despre viață. Reîntâlnirea cu colegii rămâne totuși marea lor pasiune. Aleargă, discută, se joacă...

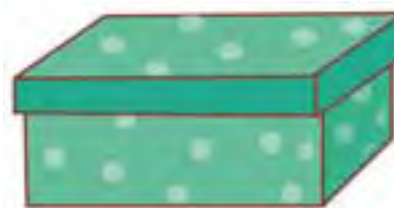
Numai Alice, fata cea nouă, care a venit de la o altă

școală, stă retrasă, neîndrăznind parcă să respire pentru a nu-i deranja pe noii ei colegi. Are o tristețe pe care nu poți să o treci cu vederea. Este evidentă. Însă nimeni nu se întreabă de ce. Fiecare copil este preocupat cu ale lui, neuitând totuși să-i arunce, din când în când, o privire disprețuitoare pentru felul în care arată: are hainele mototolite, deși curate, este nepieptănată și are un ghiozdan vechi, iar încălțărilor – se vede bine că sunt purtate. Alice lasă capul în jos de rușine. Este prea mult pentru ea să suporte toate acele priviri răutăcioase. Îl ridică doar când zumzetul încetă. Intrase doamna învățătoare. Alice a plăcut-o din prima clipă și s-a luminat la față. Aștepta cu nerăbdare să-i spună bun venit, și a așteptat ceva... până spre sfârșitul orei, când, fără prea multe explicații, doamna învățătoare i-a cerut să treacă în ultima bancă, pentru că locul pe care se așezase era al unei alte fete.

Și cam așa au fost și celelalte zile până la sfârșitul anului. Cu cât cerul devenea mai plumburiu și vântul se întetea, începând să semene cu crivățul, cu atât Alice se simțea mai singură. Încet, încet, începea să cadă bruma și peste sufletul ei pustiu.

În ultima lună a anului, considerată Luna Cadourilor, copiii obișnuiesc și ei să le ofere un cadou dascălilor lor. Așa că, înainte de vacanța de iarnă, toți copiii i-au dăruit doamnei învă-

țătoare câte ceva. După ce le-a mulțumit, doamna învățătoare a început să desfacă rând pe

rând ambalajele extrem de atrăgătoare și să se arate foarte încântată.

La sfârșit, a primit un cadou care i-a atras atenția chiar de când a fost așezat pe catedră – o cutie veche de pantofi. Era de la Alice, care i-l întinsese sfioasă, dar cu toată inima.

– Pentru dumneavoastră!

Dar imediat lui Alice îi păruse rău, căci toți copiii au izbucnit în hohote de râs. Ar fi vrut să intre în pământ de rușine.

Doamna învățătoare o privi uimită și le făcu celorlalți semn să tacă, însă fără folos. Toți se ridicaseră din bancă pentru a vedea mai bine ce se afla în acea cutie.

– Mulțumesc, spuse șters doamna învățătoare și desfăcu încet cutia, privind-o cu atenție pe Alice, care avea lacrimi în ochi.

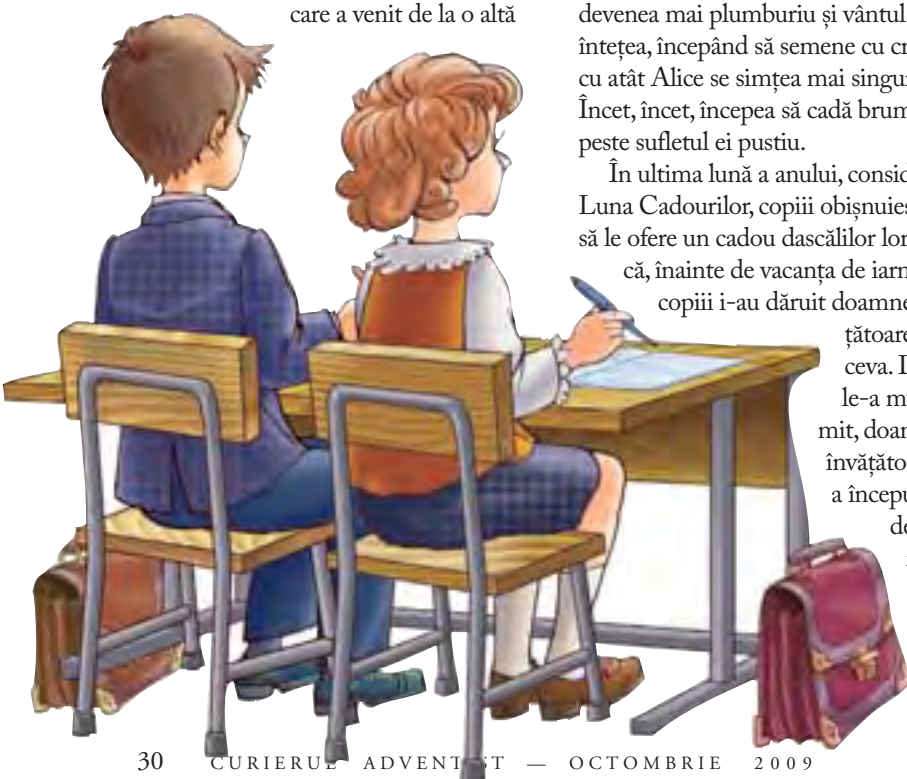
Înăuntru se aflau o agrafă de păr și o eșarfă.

– Au fost ale mamei. Ea nu mai este... și... aș vrea foarte mult să arătați ca mama mea, pentru că sunteți la fel de frumoasă ca ea.

Toți au amuțit. Nimeni nu a mai îndrăznit să râdă de ea. Au fost cele mai emoționante momente și pentru doamna învățătoare, căreia îi părea rău pentru felul în care se purtase cu Alice până atunci sau, mai bine zis, pentru felul în care o ignorase. Abia acum înțelegea de ce Alice era atât de retrasă și de singuratică. Regreta că nu fusese curioasă să afle mai din vreme. După ce și-a pus agrafa în păr și eșarfa la gât, doamna învățătoare a îmbrățișat-o cu lacrimi pe obraz.

Cu emoție în glas, doamna învățătoare le vorbi copiilor în acea oră despre greșeala de a judeca oamenii după aparențe, după felul în care sunt îmbrăcați:

– Nu vă lăsați înșelați de aparențe, căci pot fi dintre cele mai înșelătoare, ci respectați un om pentru ceea ce este, pentru valoarea lui interioară – aceea de a fi creația lui Dumnezeu.

Drumul spre biruință trece prin dezamăgiri

22 octombrie 1844. Timp de peste un deceniu, lumea religioasă fusese zguduită de solia izvorâtă din profețiile lui Daniel cu privire la cele 2300 de zile.

Cu o eferescență greu de imaginat pentru cei de azi, toți aceia a căror inimă fusese mișcată de înțelegerea împlinirii profețiilor le împărtășeau tuturor celor din jur lumina izbăvitoare cu privire la revenirea Domnului Hristos.

Bărbați talentați din rândul predicatorilor vremii se alăturau acestui grup umil, dar puternic în credință, și întâreau forțele și entuziasmul celor care primiseră lumina.

Omul Providenței rânduit pentru acel timp, William Miller, în jurul căruia s-a cristalizat mișcarea care îi poartă numele, era uimit la gândul că își va vedea Mântuitorul atât de curând.

Deși nu a fost adeptul fixării datelor în ce privește evenimentul revenirii Domnului Hristos, nu i-a împiedicat pe alții să o facă, mai ales că toate calculele s-au dovedit exacte. Singura greșală a fost cu privire la evenimentele arătate de profeții. Acest spirit l-a ajutat să rămână statornic în crezul său, chiar și după Marea Dezamăgire.

Atunci, oameni cu mult mai puțină învățătură decât a noastră au dat dovadă de un așa zel și entuziasm, încât pretutindeni se auzeau strigăte: „Iată, Mirele! Ieșiți-I în întâmpinare!” Din trăsurii sau din vagoane de tren se făceau auzite, printre văile stâncoase ale ținuturilor din nordul Americii, aceste strigăte de avertizare.

Din această mișcare, asemănătoare cu aceea a unui cazan în clocot, s-a născut adventismul, nu prin voia vreunui om, nici prin hazard, ci datorită unui plan profetic, în urma împlinirii unui timp profetic, sub călăuzirea Celui ce stăpânește totul.

William Miller a înțeles că lucrarea lui a fost determinată de inițiativa lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, iar Domnul Isus a devenit Mântuitorul lui iubit și cel mai prețios Prieten în care se putea încrede.

Deși a trăit și gustul amar al dezamăgirii, totuși nu a fost doborât de necredință, nici de fanatism.

Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit. (Habacuc 2,3)

Mai încrezător ca oricând în faptul că Îl va vedea pe Domnul său venind, el a putut să scrie: „Fraților, rămâneți tari în credință! Nu lăsați pe nimeni să vă ia coroana! Eu mi-am îndreptat gândurile spre un alt timp și aici intenționez să rămân, până când Dumnezeu îmi va da mai multă lumină, iar acel timp este astăzi. Astăzi și iar astăzi, până când va veni El și Îl voi vedea pe Acela după care sufletul meu tânjește.”

Acesta rămâne și acum crezul nostru sfânt și drag, pentru care trebuie să pregătim biserica. Sa și pe noi înșine cu același zel, cu aceeași ardoare și cu aceeași încredere pe care le-au avut înaintașii noștri.

Rolul nostru este același – de a avertiza lumea cu toată puterea noastră, cu orice sacrificiu, folosind toate mijloacele care ne stau la îndemână acum. Să dăm atenția cuvenită timpului solemn în care trăim, pentru că redeșteptarea și reforma pe care le așteptăm, în vederea încheierii lucrării noastre, vor aduce căderea pentru unii, pentru cei care vor părăsi biserica, dar vor aduce pecetluirea cu Duhul Sfânt pentru cei care vor dobândi biruința și viața veșnică.

Acum, când privim retrospectiv la momentul nașterii bisericii noastre, în ciuda faptului că suntem cuprinși de compasiune și duiosie pentru cei care au îndurat batjocură și ridiculizări inimaginabile, să-L vedem în toate aceste evenimente pe Acela care ține în mână cele șapte stele și să ne exprimăm recunoștința pentru felul în care a călăuzit biserica Sa din toate timpurile. Astfel, printr-o reconsacrare din toată inima, cu o dorință pentru revărsarea Duhului Sfânt așa cum n-am avut niciodată mai înainte, să fim pregătiți pentru încheierea lucrării Sale.

Și, în ziua hotărâtă de El, vom Îl vedea cu ochii noștri pe Împărat. Doamne Isuse, fă-ne vrednici să-Ți vedem fața! Amin.

Teofil Petre este pastor în Conferința Muntenia.

Roagă-te și lucrează

REÎNVIORARE PRIN DEVOȚIUNE ȘI MISIUNE 2009 – 2013

Misiunea Bisericii este aceea de a proclama tuturor oamenilor Evanghelia veșnică, în contextul înțelegerii solii îngerești din Apocalipsa, conducându-i să îl accepte pe Domnul Isus ca Mântuitor personal și ajutându-i să devină ucenicii Lui și martori ai celei de a doua veniri.

Proiecte majore:

- 1. Spune lumii!**
- 2. Urmează Biblia!**
- 3. Strigătul speranței** – în fiecare an, în perioada cuprinsă între 22 octombrie și Sărbătoarea Secerișului din luna iunie.